

Петиток

БРОЈ 26
ЈАНУАР, 2017.



ЧАСОПИС УЧЕНИКА И НАСТАВНИКА ТЕХНИЧКЕ ШКОЛЕ „РАДОЈЕ ЉУБИЧИЋ“

**Чајанка са
Великићем**

Посетили смо
Београдски сајам
књига

**Ужички
зли дуси**

Да ли сте и ви у
опасности?

**Реч-две о
толеранцији**

Како се греју
бодљикава прасад?

**Све ме веже
за Ужице**

Интервју са
Тијаном
Малешевић

ПРИЧА СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Аутор: Ана Ђуричић

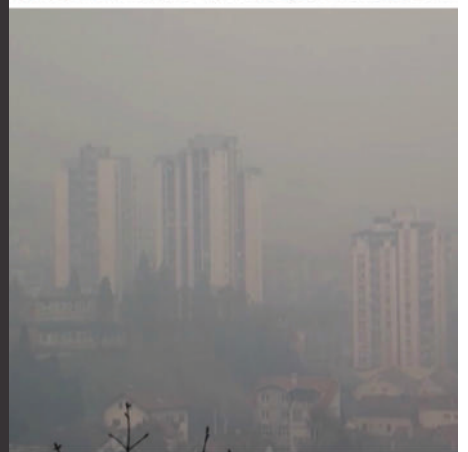
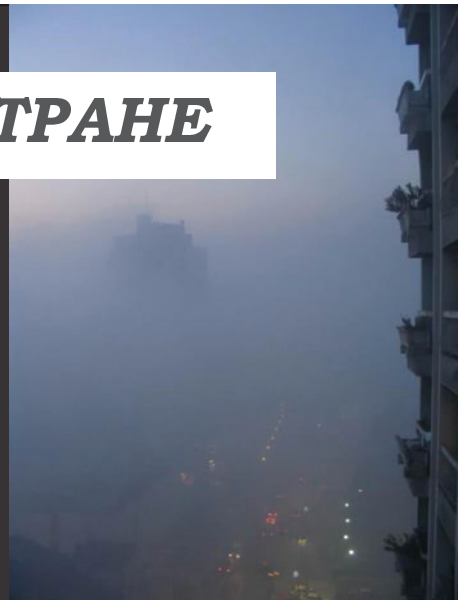
Фотографију као што је ова наша ускоро ће имати сваки туриста који посети Ужице и готово сваки становник нашег вољеног града. ВОЛИМ УЖИЦЕ. Лепе речи. Ове речи сијају ноћу, а дању привлаче белином и љубављу коју носе.

Изнад њих је сиво небо. Наше небо, чађаво и гараво. Наличје реке, парка, шеталишта... наше лице и образ, ваздух који нам даје живот.

Весело и свечано открисмо и отворисмо ово бело срце поред реке. У исто време, безобзирно и неодговорно, постојимо као црна тачка, која кратко и јасно дефинише ваздух, који се и даље трује. У ваздуху који удишемо налази се неколико пута више угљен -диоксида од максимално дозвољене концентрације, коју утврђује Закон о заштити животне средине. У нашем граду кубни метар ваздуха садржи највише чађи у поређењу са другим градовима. У ваздуху који улази у наша плућа суспендоване су многе штетне честице. Свако пето дете има бронхитис, који је директна последица ваздуха који удише. Пре десет година то је било свако седмо дете. Шта ће бити за десет година? Да ли ће се инхалирати свако друго дете? Да ли ће бити уобичајено да у подножју Златибора носимо маске, како бисмо се бар мало заштитили?

Надамо се да за то неће бити потребе. Надамо се да ће свако од нас дати свој допринос у борби за чистији ваздух. Посадите дрво, шетајте, опомените комшију који пали контејнер или пуши поред малог детета, повећајте енергетску ефикасност горива којим грејете ваше куће, укључите се на гасовод, рециклирајте отпад... Ништа није скупље од здравља.

Пар метара од белог срца за Ужице је рециклажно острво. Да ли сте га приметили? Оно је симболична порука онима који о животној средини не мисле. Сликајте се и са те друге стране. Размислите о квалитету еколошких услова за живот, живот који волимо и који нема репризу.



ПЕТЉИНО СТРУЧНО УСАВРШАВАЊЕ

Милкица Гачић и Стефан Грујић, новинари часописа Петља, били су учесници радионице „Млади уређују о младима за младе“, која је организована на Тари од 21. до 23. 10. 2016. Радионицу је организовала „Логосфера“ уз подршку Канцеларије за европске интеграције. Радионица је окупила ученике из Србије, представнике средњошколских гласила, укупно двадесет ученика из десет школа. Предавачи су били Весна Малишић, уредница у НИН-у, Даница Вученић, радио и ТВ новинарка, и др Бобан Томић, професор медијске писмености.

Наши новинари били су у прилици да се упознају и повежу са уредницима и новинарима других средњошколских гласила, и на један викенд изађу из свог предвидивог окружења. Уз подршку искусних ментора, на интерактиван начин, они су препознавали праве теме које муче њих и њихове вршњаке и добили упутства како да се са њима ухвате у коштац. Учили су шта је новинарски посао и како да уређују школске билтене и портале.



Неке од тема су биле:

- # како одвојити битно од небитног,
- # како препознати вест,
- # употреба фотографије,
- # етика у новинарству, са посебним акцентом на школско новинарство,
- # шта се сматра прихватљивим новинарским језиком према Кодексу,
- # однос озбиљних медија и таблоида према теми и начину обраде - са примерима из Србије,
- # рад на вестима, текстовима, интервјуима,
- # шта је садржај школских гласила – да ли то могу да буду и теме ван школе,
- # како користити алате за блог, коментар, колумну, мобилне телефоне,
- # када се пише блог, на које теме, да ли читаоци читају блог или коментар због теме или због аутора.

Предавачи су са нашим новинарима прелистали Петљу и упутили им похвале, али и предлоге и сугестије.

Организатори су приликом ступања у контакт са нама били изненађени да једна средња техничка школа има свој часопис, мислили су да се уређивањем школских часописа, како су нам рекли, баве искључиво гимназије. Драго нам је да смо разбили те предрасуде.

Надамо се да ће наши новинари успешно применити сазнања до којих су дошли.

Редакција часописа Петља

ЧАЈАНКА

са Великићем

Аутор: Стефан Грујић

На 61. Међународном сајму књига у Београду одржаном од 23. до 30. октобра, имали смо част и прилику да будемо на чајанци са Драганом Великићем. Драган Великић је, за оне који не знају, двоструки добитник НИН-ове награде, 2007. године за роман *Руски прозор*, и 2015. године за роман *Иследник*. Дипломирао је општу књижевност са теоријом књижевности на београдском Филолошком факултету. Писао је колумне за НИН, *Време*, *Данас*, *Репортер* и *Статус*. Од 2005. до 2009. године био је амбасадор Републике Србије у Аустрији. Његове књиге преведене су на петнаест европских језика и на арапски језик. Живи у Београду као слободан књижевник. Позивам вас да прочитате само део његових ставова и размишљања о писању књига, животу и свакодневици у којој живимо.



Имам податак да сте радили и почели да пишете у библиотеци. Када сте одличили д почнете да пишете и са колико година сте почели?

Као дете сам пуно волео да читам и сећам се да сам свој први роман написао са дванаест година, и даље чувам ту свеску. Касније сам се бавио музиком, а писању сам се вратио тек са добрих двадесет пет година, дакле касно, али ту нема правила. Сваки човек је свет за себе и производи своја правила.

На почетку романа „Иследник“ стоји исписана Пекићева мисао „Човек се после исповести не осећа ништа чистијим него што је био пре ње. Напротив. Осећа се као канта за ђубре. Пошто је избацио из себе све своје боље верзије, остао је с

најгором, оном која се никад ником не исповеда.“ Како сте дошли на идеју да узмете Пекића као полазиште за роман?

Ја иначе Пекића волим. Обично не стављам мото у своје књиге. У неком тренутку сам листао, и када нисам знао шта ћу са собом и кад ми не надолазе мисли, ја дохватим, њушкам, и случајно под руком ми се нашла књига „Златно руно“ за коју сам писао предговор и читао сам је два пута. То је заиста један од најкапиталнијих романа у српској књижевности. И онда налетим на неки мото који је логичан, и од тог момента све ми је ишло од руке. Такође сматрам да постоје реченице које отворе видик. И тај мото не само да мора бити логичан већ и компатибилан. Такође бих истакао да књижевност није исповест, али адреналин

и сва та енергија нам је потребна да би смо стварност преточили у уметничко релевантно дело, да би уједно то била стварност и за читаоца, да читалац верује писцу. А то је једино могуће уз комбинацију труда, дара и великог рада на себи. Једна од кључних ствари за уметнике (писце) је да се мењају и да раде свакодневно на себи.

Колико дуго сте писали књигу „Иследник“ за коју сте добили НИН-ову награду, будући да вас као писца одликује савршен осећај за детаљ, језичка прецизност и бриљантно избрушен стил?

Ту нема правила. Обично након што објавим књигу, направим паузу од пола године или годину. Са великим прекидима сам је написао за три године.

Писали сте колумне за разне часописе.

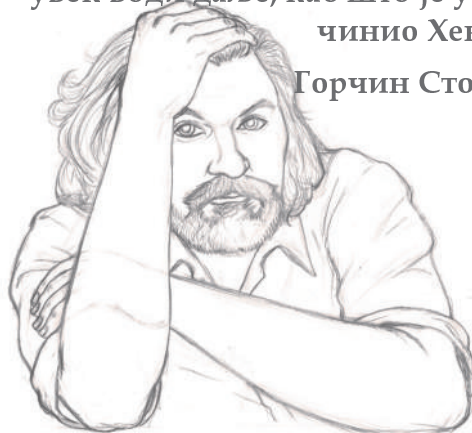
И даље пишем колумне. Волим повремено да пишем за новине јер ту се човек ослободи свега онога што нас иритира у свакодневном животу и онда напишеш свој став. Док роман тражи одређену дистанцу, тражи неко време. А реаговање на будалаштине у свакодневном животу се најбоље исказује путем медија или новина, тако да је сва патологија свакодневног живота добра тема за новине. Врло је једноставно писати, јер данас можеш писати о свему.

Какво је ваше мишљење о блогovima и тој врсти литературе?

Нисам сигуран. Просто има више људи на планети, више нас и пише. Питање је само шта се чита. То су одређени феномени. А то је трептно феномен нашег времена. Ја сам увек био и бићу против забрана. Јер забране производе оно што не треба да живи. Чим нешто бранимо, ми самим тим скрећемо пажњу на то. Ако нешто већ није добро, није квалитет, не треба забрањивати, то само временом оде. Као што лишће сваке године опада, просто тако и то није нека квалитетна књижевност, то су само тренутни феномени. То највише читају деца узраста пред пубертет и у току пубертета, и једноставно они сами траже нешто другачије. Највећи проблем данашњице је то што већина младих не мисли својом главом и иде се на то да чим се дете роди, даш му апликацију у главу. Једино живот има смисла. Сада то већ

"Много људи пише, али је мало правих писаца какав је Великић. То је уживање у чистој литератури. Његова реченица вас увек води даље, као што је у музици чинио Хендрикс."

Горчин Стојановић



звучи као поповање, али важно је да мислимо својом главом и расуђујемо, а да бисмо дошли у фазу да мислимо, потребно је да изградимо себе, а себе ћемо изградити не на блогу, већ на мало јачим вредностима, рецимо књижевности, уметности, позоришту и филму.

Да ли пишете нешто ново?

Дуга пауза је била и сада сам почео нешто ново, видећемо, шта буде нека буде. Још је рано да откривам детаље.

Шта поручити средњошколцима који све мање читају?

Читајте књиге. Без обзира што је данас технологија напредна и не очекује се од младих људи да они живе као што су њихови вршњаци живели пре двадесет, тридесет година, битно је да је удео књижевности јако важан. Људи који не читају јесу духовни инвалиди, зато књигу у руке.



СТЕФАНОВО ЋОШЕ

СЕЛФИ ШТАПОВИ И КЊИГЕ

Београдски сајам књига као да је изгубио сваки смисао. Уместо да се омладина едукује и користи попусте, они су на штанду медија правили фотографије са естрадним личностима. Штанд на ком је био Љубивоје Ршумовић, наравно, није био посећен као штанд модне блогерке Зоране Јовановић, коме и ове године није било могуће прићи. Међународном сајму књига ове године прикључио се и Сајам медија, како су га назвали, српских медија. Прави вашар се одвијао у халама Београдског сајма. Сајам је, нажалост, изгубио свој смисао, своју душу, оно због чега су многи долазили. На Сајму су се могле видети многе личности естраде, веома неприкладно одевене за ту прилику. Ко је дозволио да старлете буду део овог некада културног дешавања? Какве то везе има са књигама?

Акцент је био стављен на то да се привуку масе и што више људи свих узраста. Госпођице са селфи штаповима траже што бољи угао у халама Сајма, сликају се са књигом или без књиге, и исту врате, или ако им се свиде корице, можда и купе. Да ли је важно бити виђен на Сајму књига како би људи мислили да читаш? Иако у појединим медијима можете чути да је књига победила, далеко је то од истине. Младе особе и тинејџери све мање читају озбиљну литературу, углавном читају само сликовнице модних блогерки.

Поновићу мисао првог министара просвете Доситеја Обрадовића: „Књиге, браћо, књиге, а не звона и прапорце.“



Ако се настави у овом смеру, бојим се да ће то ову манифестацију спустити на доста ниске гране. Због свега овога многи који треба да буду ту одустали су од ове манифестације. Право чудо је да прави писци још увек долазе на Сајам књига, и хвала им на томе. Млади треба да улажу у себе и мисле својом главом, а то неће учинити читајући поменуте сликовнице. Све ово видим као велики проблем данашњице. Да ли уништавамо један од најлепших сајмова на Балкану? Зашто нико не реагује?

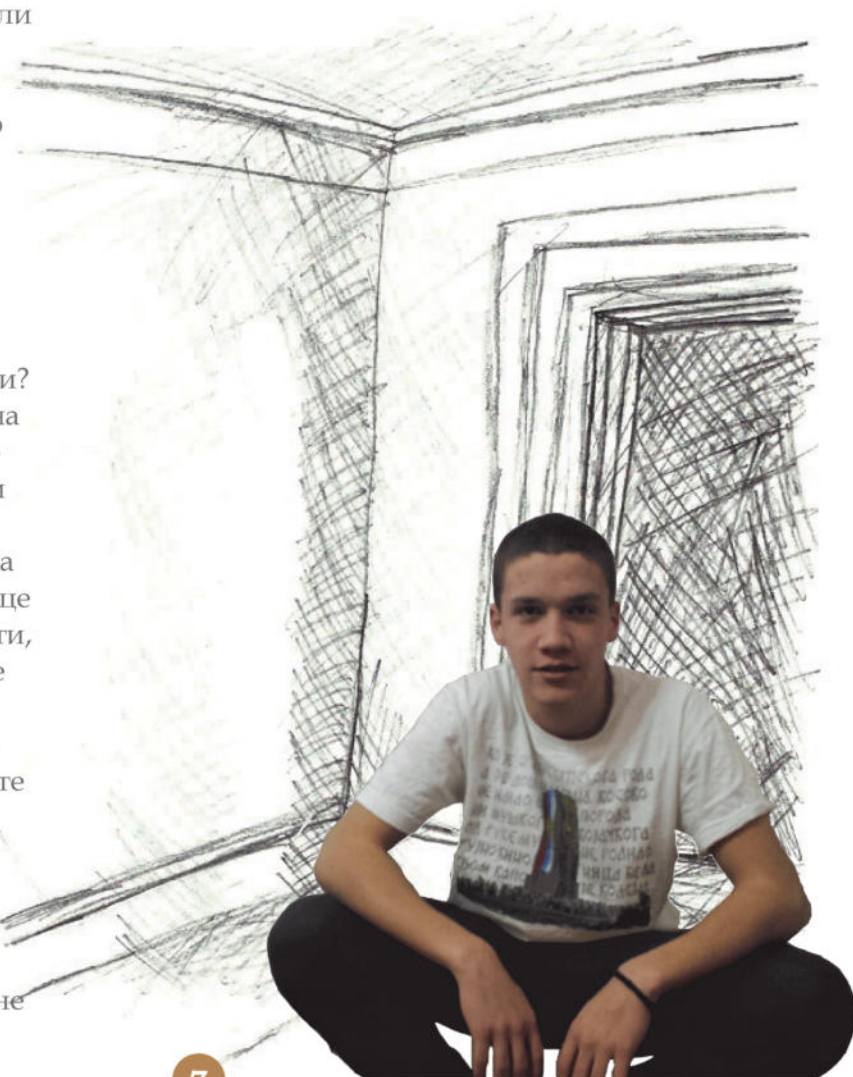
ИМАМ ПЕТЉУ ДА КАЖЕМ

Одакле почети, како нас заинтересовати? Ми треба да представљамо стуб новог друштва. А ми све више потпадамо под утицај медија, друштва... Од нас нико да се сети да мисли својом главом, „буљимо“ у екран и медије да нам кажу шта је исправно. Нико од нас се не труди да нешто ново каже, свима је лакше да остану са стране. Зашто се данас најлакше одричемо културе, уметности, позоришта, а не желимо да се одрекнемо ноћног изласка? Где су праве старе вредности? Не оне о којима причају родитељи, већ вредности које данас треба да буду нормалне, а нису. Зашто се „хвалиса“ неко ко је више синоћ попио, а неко ко прочита књигу или се културно информисае добија етикету „ненормалног“ и као да је излетео из шина? Треба да се мало продрмамо, да не живимо животе као на фабричкој траци, већ да учинимо нешто превасходно за себе, да урадимо нешто на побољшању својих моралних вредности, а наш пут да следе и остали. Ко ће то да уради ако не ми? Ако већ проводимо толико времена на интернету, па хајде да урадимо нешто ново на „нету“ за себе. Знам да је најлакше остати са стране, и гледати како неко нешто покушава да уради. Али трагедија данашњице је то што ми нећемо то само гледати, већ исмевамо ту особу, и ништа не радимо на себи.

Већина оних који заврше факултете труде се да буду обучени само за своју област. За то кривим систем који се задњих 150 година ништа значајно није променио. Зашто да будемо „фах идиоти“ који након свршетка престижних факултета не знају неке од основних ствари?

Данас нико никог не трпи. Зашто смо толико нетрпељиви, нетолерантни? Морамо да се пробудимо из овог сивила. Морамо оставити нешто иза себе. Није потребно мењати свет, потребно је само да се ми пробудимо и културно информисаемо. „Зашто прочитати лектуру за школу када има на интернету препричано?“ Већина нас се води овом реченицом, али да ли ћемо све добити из тог препричаног исечка? Да, има то на интернету, али ми тако постајемо ускраћени за ширење наших видика.

Покренимо се!



РЕЧ-ДВЕ

О ТОЛЕРАНЦИЈИ

Аутор: Александра Јовановић Ђукић

У данашње време често се дешава да се појам толеранције и све што је везано за толерантно понашање поистовећује са слабошћу, помирљивошћу, недостатком става или променом мишљења како бисмо се прилагодили околини. Међутим, ово раширено мишљење свакако не одговара правом садржају појма толеранције.

У значењу ове речи крије се идеја прихватања свих разлика, било да су оне засноване на припадности различитим етничким или верским, расним, језичким групама, прихватање различитих сексуалних преференција, прихватање људи различитог економског статуса, неприхватање дискриминације по било којој основи... **Укратко, прихватање свих различитости којима не угрожавамо друге.** Дакле, толеранција не подразумева промену сопственог става како бисмо се прилагодили – напротив, толеранција управо представља право да имамо сопствени став, да се не слажемо са другима, али да прихватамо и будемо прихваћени упркос разликама.



Да би се постигло разумевање других, битно је и добијање потврде сопствених квалитета и развијање сопствене личности. Ово је битан процес у борби против предрасуда и нетолеранције, јер уколико верујемо у себе и прихватамо сопствену личност, мање ћемо бити спремни да омаловажавамо другу особу и развијамо страх због различитости. Разумевање појма толеранције и развијање „прихватајућег“ тј. толерантног понашања почиње бољим разумевањем и прихватањем себе самих - без прихватања самог себе не можемо да прихватимо ни друге. Психолошке студије показале су да са повећањем позитивних осећања према себи расту позитивна осећања према другима. Особе које прихватају себе више прихватају и друге. У вези са овим, највећи проблем са којим се сусрећу млади у периоду адолесценције и сазревања јесте - како остати исти, а бити посебан.

У жељи да их вршњаци прихвате и цене, млади често несвесно имитирају туђе ставове, прилагођавајући се захтевима групе или средине која их окружује, без обзира на последице. Зато је проналажење и развој личног идентитета један од најважнијих процеса који се одвија код младих особа.

Толерантна особа у себи поседује вредности као што су: отвореност према доживљавању новог, према различитостима, одсуство одбрана у односу на друге, исправна свест и поступање, безусловно самопоштовање, поштовање других и складни односи са њима.

Толеранција значи поштовање, уважавање и прихватање разлика, схватање међусобних односа оних који су другачији од нас, поштовање различитих културних вредности и поштовање основа сваког људског бића.

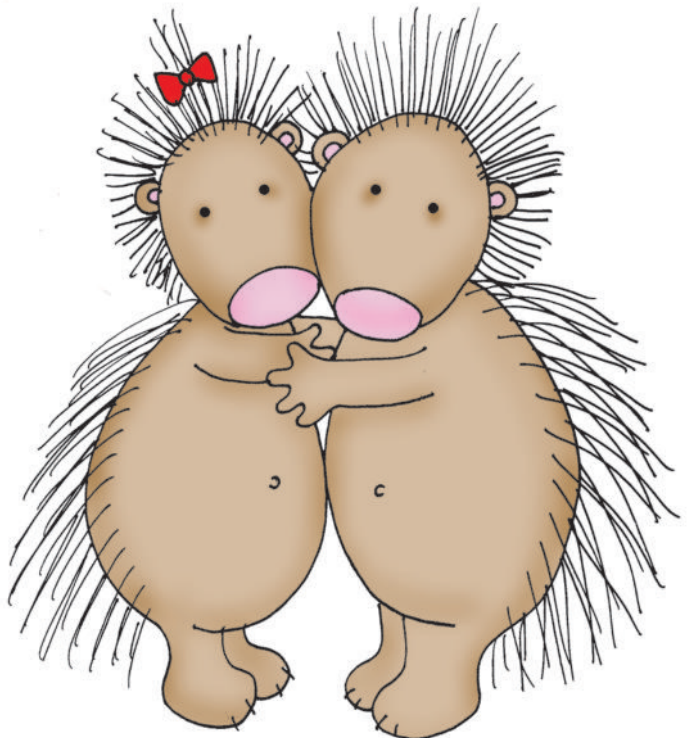
Како се греју бодљикава прасад?

Можда је најбољи и најсликовитији опис толеранције дао Артур Шопенхауер у чувеном одломку којим описује лепо понашање:

„Кад му је хладно, бодљикаво прасе тражи другу бодљикаву прасад да леже заједно, да се збију јер им је тако топлије.

Да немају бодље, то би било лако - али бодљикава прасад имају дуге и оштре бодље. Када се збију у гомилу, боду једно друго. То није добро. А није добро ни кад им је хладно. Зато се бодљикава прасад дуго муче док не нађу неко згодно растојање: да буду једно уз друго, а да се не боду. То растојање представља **лепо понашање**.

То је **лепо понашање**: да ја не повредим тебе, да ти не повредиш мене, да помогнемо једно другом, да и мени и теби буде добро.”



ШАХ-МАТ НАСИЉУ!

Аутори: Ивана Дмитривић, Милкица Гачић,
Филип Грујић и Филип Миросављевић

Тимови за заштиту ученика од насиља, злостављања и занемаривања и шаховске секције ужичких средњих школа организовале су 5. јубиларни шаховски турнир, који се већ пет пута за редом одржава у нашој школи, а на ком могу да учествују наставници и ученици свих основних и средњих школа у граду. Турнир је одржан 24. новембра 2016. године. Назив турнира је „Љубитељи шаха против насиља“, а слоган турнира је „Шах-мат насиљу“. Сврха турнира је, пре свега, била дружење и упознавање такмичара. То што радује је чињеница да се на турнир одазвао велики број ученика, који су показали сјајне шаховске вештине и умећа. Циљ турнира је успео, а то је да се такмичари упознају и друже, надмећу у знању и покажу фер-плеј, јер свако ко је учествовао је победник.

Професорка физике из наше школе, Нада Каримановић, је отворила турнир, истичући насиље као главни проблем данашњице у школама.

Највише ентузијазма у организацији овог догађаја, као и претходних година, исказала је професорка наше школе Светлана Петровић, као и шаховски клуб „Слануша“.

Главни судија турнира био је Милош Познановић.

„У сваком случају допада ми се турнир, јер се, нажалост, шах све мање игра у Ужицу.

Допада ми се што деца средњошколског узраста имају свој простор где могу да играју. Ужички шаховски клубови ће увек подржати овакав вид турнира. Могло се приметити да су све гарнитуре и сатови донети из шах клуба „Слануша“, то је један од просечних српских клубова. Светлани Петровић, чланица нашег клуба, која је један од организатора турнира, у сваком сегменту помоћи ћемо кад је у питању овакав вид догађаја. У следећем периоду бисмо могли да уозбиљимо овај турнир, да одвојимо професионалне играче од деце која не знају баш добро да играју шах“, рекао је Познановић за часопис „Петља“.

Учествовало је 33 ученика у игри на 64 поља, а са њима се надметао некадашњи професор физичког васпитања Драган Вранешевић. Он је истакао да је турнир доста добро организован и похвалио је добар одзив љубитеља шаха.



„Ја учествујем од почетка на овом турниру, већ пета година. Турнир је доста добро организован, играчи су се добро показали. Ја сам најстарији учесник. Треба да се настави са оваквим манифестацијама, и да их буде у већем броју”, закључио је искусни господин Вранешевић, професор у пензији.

Титула победника отишла је у руке Војиславу Караклићу, ученику другог разреда Економске школе који је из седам партија оставарио шест победа. Друго и треће место су заузели Драгош Стаменић и Дарко Виторовић, ученици Техничке школе.

Победник турнира, млади Караклић, сматра да је конкуренција била јака, а као кључ успеха нагласио је да је потребно да имате свој стил игре и да будете концентрисани. Наша екипа Новинарске секције урадила је интервју са шампионом турнира Војиславом Караклићем.

Реците нам Ваше прве утиске после сјајног резултата?

Задовољан сам организацијом турнира, противници су били изванредни и самим тим и конкуренција је била јака. Малу трему сам имао против такмичара који су били добри. Турнир је био неизвештан до самог краја.

Колико дуго играте шах?

Шах играм од малих ногу, али се професионално бавим играњем шаха од 2010. године у шаховском клубу „Слануша”.

Које особине сматрате битним да бисте били успешни у овом спорту?

Да бисте били успешни у овом спорту, битно је да волите то што радите и играте, а што се тиче игре важно је да немате трему и да имате свој стил игре.

Шта Вас је мотивисало да се пријавите на турнир?

Мотивисала ме је порука турнира, а то је борба против насиља међу децом, које је све више присутно. Резултат је свакако био у другом плану, јер на оваквим местима је битно дружење.



НАЈЉУЋИ ПРОТИВНИЦИ

Давид Вушковић, 9 година
ОШ „ Нада Матић ”

Зашто волиш да играш шах?

Тата ме је научио да играм, па сам тако заволео шах.

Да ли си се раније такмичио?

Ови ми је први пут да се такмичим, ако буде и следеће године такмичење, пријавићу се.

Од када играш шах?

Играм шах годину дана.



Јован Јевтић, 9 година
ОШ „ Нада Матић ”

Зашто волиш да играш шах?

Забавно ми је и волим да померам фигуре по пољу.

Да ли си се и раније такмичио?

Такмичио сам се и прошле године.

Од када играш шах?

Играм шах од четврте године.

БАКСУЗНИХ 13

МИТ или...

Аутор: Дубравка Митрашиновић



Због чега је број 13 тако важан да чак добије и страницу у „Петљи“? Да ли се он заиста издваја од других бројева? Потражићемо одговор прво у математици.

Број 13 је прост број. Осим јединице и самог себе нема других делилаца. Али, као такав, није ништа посебнији од осталих бесконачно много простих бројева. Он је, такође, члан и Фибоначијевог низа, једног од најпознатијих низова у математици код кога се сваки наредни члан добија збиром два претходна:

1 1 2 3 5 8 13 21 34...

Иако је овај низ, који се среће у цвету сунцокрета или кућици пужа, фасцинирао многе научнике и уметнике, ово је поново недовољно да се број 13 толико истакне међу другим бројевима.

Можда одговор лежи у томе што је број 13 члан једне од Питагориних тројки (5, 12, 13), уређене тројке бројева који задовољавају Питагорину теорему.

Ипак, не може бити ни то разлог, с обзиром на то да и оваквих бројева има бесконачно много.

Дакле, одговор не постоји у математици - она све бројеве третира равноправно.

Оно што је дефинитивно је да је број 13 један од бројева који је највише прожет емоцијама. Мада, занимљиво је то у вези са осећањима. Осећате ли шта за број 32? Волите ли 53? А 9776?

Широм света постоје особе које пате од трискайдекафобије, односно страха од броја 13. Процењује се да у САД од ове фобије пати између 17 и 20 милиона људи који оштете економију ове земље за милијарду долара годишње јер на тај дан не иду возом ни авионом нити купују било шта у продавницама. Број 13 је и део још једне фобије (чији назив је још тежи за изговор) -

параскаведкатриафобије, страха од петка 13. Несрећан број у комбинацији са петим даном у недељи улива страх у кости људима на свим континентима. Ови страхови нису нимало наивни јер људи који пате од ових болести осећају благу напетост и праве нападе панике кад се сретну са овим бројем, па чак и мењају дневне распореде или остају код куће тог дана

Порекло веровања у несрећу повезану са овим бројем до данас није разјашњено. Верује се да је све почело још из времена Исуса Христа јер је 13. гост на Последњој вечери, Јуда, издао Исуса који је разапет у петак. Слично веровање постоји и у нордијској митологији према којој се, на једну од забава, непозван појавио опаки бог Локи који је као 13. гост организовао убиство бога веселја Балдера, након чега је Земљом завладала тама. Али, то није све.

**Ушли сте на Петљине
баксузне стране.
Настављате на
сопствену одговорност.**

Према легенди на овај баксузан дан је почео Велики потоп, заустављена је изградња Вавилонске куле, а Каин је, наводно, баш једног петка 13. убио Авеља. Хамурабијев закон из 1760. године пре нове ере нема број 13 у својој листи правила, што може да доведе до закључка да је ово сујеверје постојало и пре хришћанства.

И у другим религијама се примећује појављивање броја 13. У хиндуизму се на тринаести дан смрти организује гозба за лакши одлазак душа са овог света. Церемонија религиозног пунолетства код Јевреја - Бар мицва, организује се кад дечаци напуне 13 година живота и тада постају чланови заједнице верујућих.

Оно што је сигурно забележено у историји је да је у зору петка, 13. октобра 1307. године, по наређењу француског краља Филипа IV, почео коначан обрачун са темпларима који су штитили хришћане у њиховим хришћанским походима. Како је њихова популарност све више расла, краљ се осећао угрожен њиховом снагом па их је прогласио јеретицима, због чега су били мучени и обешени, што је довело до престанка постојања овог реда. Чак постоји и веровање да је до вешала водило 13 степеника. Неки сматрају да је умало трагична судбина Апола 13 ка Месецу доказ да је број 13 несрећан број. Због озбиљног квара на ракети, животи астронаута су неколико дана висили о концу, али су ипак успели да се врате на Земљу.

Амерички председник Фреклин Рузвелт није путовао на петак 13. нити је за столом икад угостио 13 гостију. Кад смо већ код гостију, у једном периоду француске истрије постојао је професионални „четрнаести гост“ који је био унајмљен када је на вечерама долазак најавило 13 званица. Поред Француза и Италијани су склони овим страховима, нарочито у граду Фиренци, где се кућни бројеви 13 замењују бројевима дванаест и по. Ни њихови суседи

Шпанци, нису остали имуни. Шпански тркач мотора Ангел Нието је познат по томе што је рекао да је победио на 12 + 1 Светских шампионата мотоцикала. Његова биографија се због те реченице назива 12 + 1.

Многи су радили истраживања са циљем да утврде да ли је број саобраћајних незгода на овај датум већи од других дана. Наши саобраћајци су демантовали ову теорију завере уз став да нема разлога да буде више незгода него претходног петка 6, или наредног петка 20. Чак и ако статистика покаже да је број незгода повећан 13, одмах може да се да и објашњење: многи људи због веровања да овај датум доноси несрећу, возе нервозно и несигурно.

Можда непопуларност броја 13 лежи у чињеници да он долази после броја 12 за који се сматра да је „добар, комплетан број“ који затвара једну целину (12 месеци у години, 12 хороскопских знакова, 12 богова на Олимпу, 12 Херкулесових задатака, 12 Исусових апостола).

Број 12 је дељив и са 2 и са 3 и са 4 и са 6, док број 13 увек даје остатак 1 при дељењу са овим бројевима.

Према нашем грегоријанском календару, од свих дана у недељи највећа вероватноћа је да ће

13. у месецу пасти баш у петак. Може се израчунати да у периоду од 400 година, 13. пада у понедељак 685 пута, уторак 685 пута, среду 687, четвртак 684, петак 688, суботу 684 и недељу 687 пута. Увек има најмање један, а највише три петка 13. сваке године, као што је било 2015. године.

Што се тиче петка 13. у нашој школи није утврђено да се на тај дан одговара више

него других дана или да се упише већи број јединица у дневник. Ипак, то не спречава ученике да у томе траже изговоре да им се тад не закаже провера знања.

У овом чланку нису наведени лепа догађаја који су се догодили на петак 13.

Такође, нису наведени ни несрећни догађаји

који су се догодили, на пример, 14. у месецу или на петак 23, а и ти датуми имају своје мрачне тренутке. Због тога, нема довољно доказа да петак 13. привлачи несрећу више него други датуми. Дакле, страх од петка 13. можда нема рационално објашњење, али је и те како реалан.

13



Југословенски позоришни фестивал у огледалу

Аутор: Стефан Грујућ

У Ужицу је од 7. до 14. новембра одржан 21. Југословенски позоришни фестивал. Тема овогодишњег фестивала је била свакидашња, о томе како се све погоршало. Чини ми се да се само жалимо да је време лоше, а ми први не радимо ништа по том питању. Слоган фестивала је био „Ово је време искочило из зглоба“, чувена Шекспирова мисао која нам говори о промени времена, говори нам о класама у друштву. Ово године се могло одгледати осам представа, од којих је седам такмичарских. Мислим да је више апсурдно причати о класама у друштву. Мука ми је више од људи који долазе на овакве и сличне културне манифестације да би себи подигли неку такозвану вредност. Мислим да је позориште место које ће нас научити да мислимо својом главом, и да оформимо себе као личност. Да ли се од Шекспира до данас променило нешто, да ли је овај живот од тада постао трагедија или комедија? Фестивал је отворио Љубивоје Ршумовић песмом о ћутању и говорењу, коју је посебно написао за ову прилику.

Најјачи утисак на мене је оставила представа „Пијани“ која целом причом прати слоган фестивала. Сматрам да представу могу разумети скоро сви који се удубе у смисао. Најбоље је да се поставимо у лик Марка, кога тумачи Небојша Илић. Нико од нас није сигуран шта ће бити сутра, и у животу ништа није сигурно. Представу је извео Атеље 212. Такође, ништа мање јак утисак оставила је представа „Шћери моја“ коју је извело Црногорско народно позориште. Представа прати историју и традицију Црне Горе, а узгред у представу су уплетене и комичне сцене са модерним моментима. Сматрам да је представа заслужила већу оцену.



Представа „Марија Стјуарт“ у изведби Народног позоришта Београда јако је тешка за гледање и сматрам да тражи да се максимално укључимо у ток радње. Не би било лоше пре представе прочитати књигу. Костими из те представе су најверодостојније представили радњу. Победничка представа и она која је однела највише похвала је представа коју су изводиле наше комшије Хрвати. Представа се назива „Хинкеман“, та изведба има радњу, лако ју је гледати, није



напорна, има јако занимљиву причу, садржи и неколико врло експлицитних сцена које прате радњу. По мишљену многих Ужичана представа „Хинкеман“ је најбоља. Заслужено.

Види се да су глумци уиграни, и да већ дуго изводе ову представу.

Прошао је још један позоришни фестивал. Како-тако, успели смо да испратимо и ту културну манифестацију,



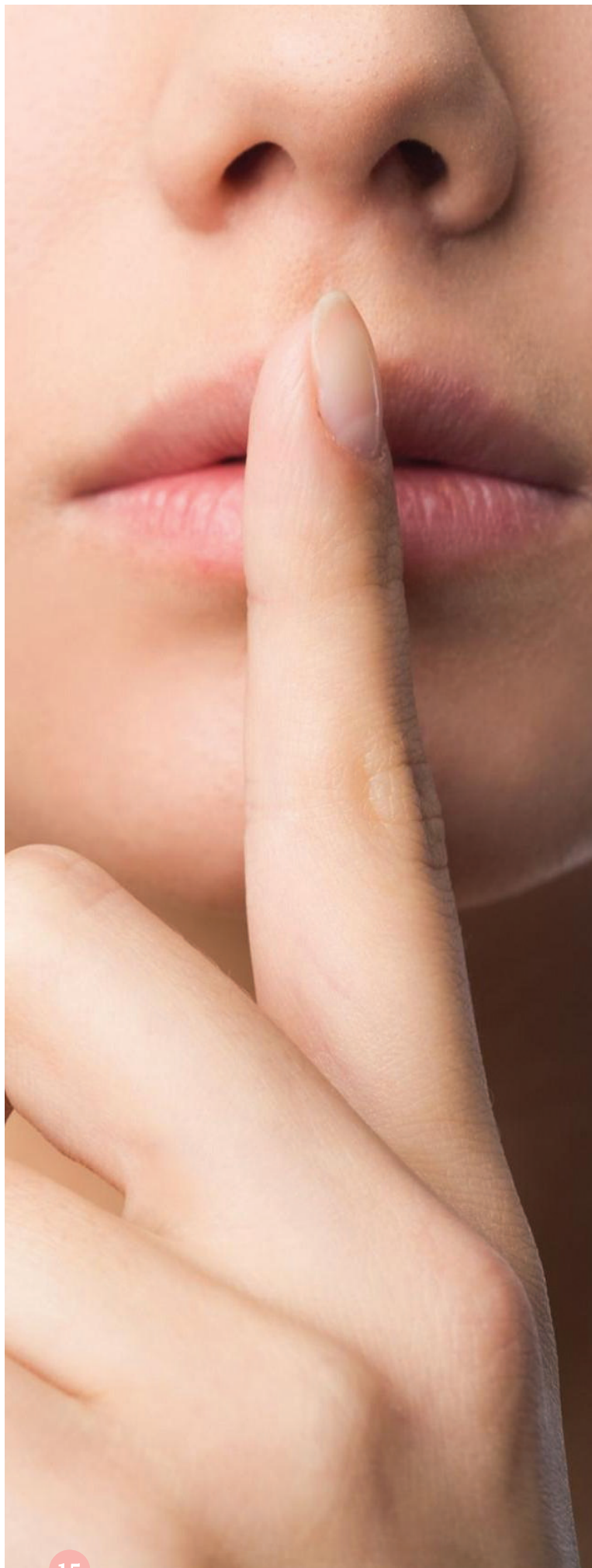
а сада се враћамо својој реалности, да причамо и кривимо неког другог што је лоше време. Позориште се налази на истом месту сваки дан у години, а не само за време фестивала, тако да посетите га, ако уопште идете у позориште. Остаје да видимо да ли ће се нешто променити до следећег фестивала. Овај фестивал дефинитивно има душу, јако дугу традицију, не смемо да дозволимо да то нестане.



„Ко је тај који треба, или мора да ћути?
Зашто би се о било чему ћутало? Ево једног
мог песничког покушаја да одговорим на та
питања.“

ПРОЗБОР О ЋУТАЊУ ЉУБИВОЈЕ РШУМОВИЋ

Овај који вам говори
Слободнији је
Од овога који ћути
Овај који ћути
Шта је него тамничар
А оно што ћути
Сужањ у његовој души
И оно што знам
И оно што не знам
Тиче се само мене
Зато ми је лако да опростим
Сваку недореченост
И да кажем (цитирајући ваздух)
Ако не видите
Оно о чему ћутим
То не значи да не постојим
Много је више
Онога што је прећутано
Од онога што је изговорено
Речи које проспем на папир
Нису више моје речи
Речи које изговорим
Постају моје судије
Али речи које ћутим
Сво су моје богатство
Њима купујем спокој
Њима се од зла браним
Неизговорене речи су стражари
Пред улазом у истину
Говорити може свако
А ћутати само онај
Који би имао шта да каже
Понекад више ћути
Онај који говори
Кад говори о ономе
Што неће да каже
Увек више говори онај који ћути
Јер он ћути о свему осталом
Говорити може нико
А ћутати само онај
Коме је Бог поверио
Свој новчаник
Равнодушни људи ћуте
Јер су равнодушни
Бесни људи ћуте јер су бесни
Уплашени ћуте
Јер су уплашени
Само глупи људи
Не ћуте што су глупи
Него што су паметни
Никада се нисам кајао због онога
што сам прећутао
Скоро увек због онога што сам
рекао



У ГОДИНИ ШЕКСПИРА ШЕКСПИР У НАШОЈ ШКОЛИ И У УЖИЧКОМ НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

Аутор: Слађана Јањић



Далеке 1616. године, у малом енглеском граду Стратфорду на Ејвону, умире драмски писац Вилијам Шекспир. Живот му се окончава у истом месту у коме је и започео, тачно 52 године од свог почетка. Четири века касније, Шекспир се никако не налази на путу да буде заборављен, његове драме читају се и изводе скоро у свакој земљи на свету, зато што Шекспир заиста припада свима. Позориште Шекспирово Глоуб прославило је јубилеј на најлепши могући начин – играјући Шекспира. Ширум планете људи су имали прилику да уживају у извођењу његових драма, да присуствују филмовима, концертима, изложбама, предавањима чија је тема живот и стваралаштво великог драматурга.

А шта је са нама?

Шта је са нашој школом и ученицима на часовима српског језика и књижевности на којима се обрађују Шекспирова дела, са читањем школске лектире и начином њеног тумачења?

Пракса показује да ученици махом воле да читају нешто што им је блиско, у чему могу да препознају себе, своје проблеме, дилеме и питања. Ми им свакодневно објашњавамо да су велики писци велики баш зато што су успели да у своја дела унесу саму суштину човека – не појединца, већ људског рода као целине, и да су велики јер су писали универзална дела која могу да се препознају у сваком времену.

У средњој школи Шекспирова дела се обрађују у првом разреду, трагедија Ромео и Јулија, и у четвртном разреду, трагедија Хамлет. С обзиром на то да Шекспир припада епохи хуманизма и ренесансе која се обрађује у првом разреду средње школе, када се и ради драма Ромео и Јулија, откуд то да се Хамлет чита у лектири за четврти разред када се већ увелико обрађују дела савремене књижевности?

Не због исуканих мачева, нити због убиства брата бизарном методом, већ због своје свевремене, савремене дилеме „Бити ил не бити“.

Да ли смо од Шекспировог света вековима далеко или смо му, напротив, ближе него што бисмо желели да признамо? На крају монографије о Шекспиру Ентони Берџес у једној реченици вешто сажима величину драмског писца: „Шекспир смо ми – људски род који пати, човечанство што га покрећу умерене амбиције, занима новац, који је жртва својих жеља, и које је исувише смртно.“

Колико се Шекспирови дворови разликују од сцене на којој игра савремено друштво?

Данашњи човек је у вечитој трци за славом, новцем, власти и моћи, то можемо видети чим отворимо дневне новине, укључимо телевизор, изађемо међу свет. То можемо видети и уколико отворимо странице Шекспирових драма. Оно што обесхрабрује је чињеница да се нико више и не труди да прикрије похлепу, неморал, као да је лоше постало норма, онима који то јесу, изгледа нам тако, живот је постао лагоднији и богатији. И оно што је најстрашније је чињеница да нико на то више и не обраћа нарочиту пажњу! У

драми краљ Лир, човек који је постао неспособан да схвати било које мишљење другачије од свог, увиђа своју грешку, у стварности су такви морални препороди ретки, нису део свакодневице.

Хамлет, краљевих, студент, романтичар, изненада остаје без оца. Млад, верује да добар човек добија за узврат само добро. Наши матуранти на ову констатацију обично уздахну: „Ех, како је у заблуди!“

Хамлет би требало да је као и наши ученици, млад, наиван, да верује у свет без греха, али њихово реаговање на идеалистичку слику света шаље јасну поруку да су врло рано спознали наличје друштва у ком живе. Дух Хамлетовог оца му саопштава да га је убио његов рођени брат Клаудије и то тако што му је сипао отров у уво док је спавао. После тога преузео је власт и оженио се Гертрудом, Хамлетовом мајком. Од тог тренутка се јавља дилема: да ли да убије стрица и освети оца или да све то мирно посматра? *Да ли је решење бити исти као и они који су зли? Да ли је решење да сви будемо зли? Може ли овај свет бити бољи ако свако од нас да бар мали допринос? Коначно, да ли можемо бити потпуно и сасвим добри?*

Он схвата да мора бити праведан, а праведан ће бити ако и сам постане убица. Може ли човек исправно реаговати на све оно што види и чује око себе и спречити неправду? Ако верујете да може, онда сте у опасности да budete као Хамлет који због тог уверења губи главу и живот завршава као убица.

И данас ту и тамо поред нас промакне по неки Хамлет, онај који је трагично растрзан између онога што је морално и онога што је друштво већ прихватило као уобичајено и нормално. Данашњи Хамлет схвата, разочаран и уморан, да је пуно тога што је моћније од његовог интелекта и крхке уметничке природе. Схвата да људске глупости има више од његових књига и да је она постала популарна, да је се више нико не стиђи, него се, глупост, напротив, још и промовише.

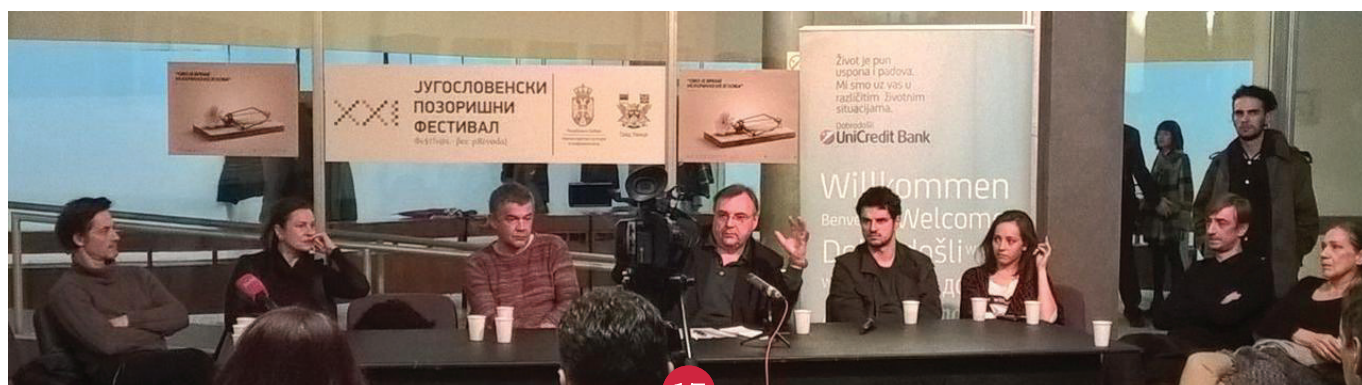
До сада је довољно истицана Шекспирова свевременост и могућност различитих интерпретација његовог дела, и различитог постављања на сцену. „Ово време је искочило из зглоба!“ С тим у вези, нешто маестрално смо могли видети на овогодишњем **21.**

Југословенском позоришном фестивалу у нашем граду, фестивалу Без превода.

Слоган фестивала била је управо мисао из Хамлета: Вероватно најизвођенији текст у историји театра, Шекспирову трагедију Хамлет Југословенског драмског позоришта, режирао је Александар Поповски. У драматуршкој адаптацији Горана Стефановског растављен је и поново састављен текст драме. Сценски текст је измењен у односу на оригинал. Представа почиње упутством за глумце из трећег чина Шекспировог текста, што представу дефинише као облик позоришта у позоришту, а тако је изведена и сцена „Мишоловке“. Мотив прерушавања може се разумети метафорички, као порука да су политика и власт вид прерушавања, одсуства истине. Радња почиње након упутства глумцима које изговара симпатични Власта Велисављевић, дух Хамлетовог оца. Прво се одвија пети чин трагедије, на гробљу, дакле у првом плану је проблем смртности.

Занимљива је сцена у којој Хамлет чита Хамлета. Јан Кот је писао како „сваки Хамлет има књигу у рукама“ и да је у различитим режијама увек било важно шта Хамлет чита.

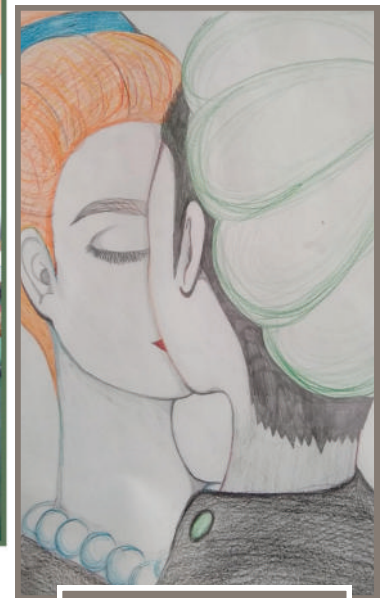
Избор је био да он чита Шекспировог Хамлета у едицији „Реч и мисао“, у сцени приказивања његовог лудила са венчаним велом на глави. То што Хамлет чита Хамлета је можда израз идеје да у себи треба тражити сва објашњења. Многа редитељска решења у представи се могу схватити као део идеје да је свет окренут наглавачке, али и као знак да се такав свет не мења. У улози Хамлета је најбољи глумац своје генерације Небојша Глоговац. На конференцији за новинаре након представе, уморно и помало напето, рекао је да му тешко пада када се након одигране представе од њега тражи да још о томе нешто додатно прича и тумачи урађено, тако да је и новинар Петље био ускраћен за наке одговоре. Представа је добила оцену публике 4,63, Ардалион за најбољу сценографију, и специјални Ардалион је уручен глумцу Власти Велисављевићу.



Враћамо се на нашу школу и на драму Ромео и Јулија. Зашто тек сада, када су многи већ одустали од даљег читања овог ионако преопширног текста? Зато што је и овај текст писан са идејом да је свет окренут наглавачке. *Како смо ми прославили Шекспиров јубилеј?* Исто као и позориште Глоуб, на најлепши могући начин – играјући Шекспира и играјући се са Шекспировим текстом. У одељењу П1 требало је најпре осмислити час који смо изабрали као угледни и поделити улоге. Са младаљачком отвореношћу, радозналостју и јаком вољом Даница и Јована су се брзо регрутовале у редове Шекспирових јунакиња. Повуци-потегни је било када је требало пронаћи Ромеа. Јави се Урош, како би представа била реализована и доби честитке за храброст. Душко је желео да тумачи и Јулијин лик и лик монаха. Како у школи располажемо опремом као што су перике и костими, испунили смо му ту жељу. У првој сцени је био Јулија, а касније је ту улогу преузела Даница, док се Јована уживела у лик дадиље. Душкова жеља да игра Јулију се поклопила са чињеницом да су у Шекспирово време глумци могли бити само мушкарци, женском свету тај посао није био доступан. Кренуло је тражење смисла у репликама. Право задовољство је било пратити сукоб мишљења око тога које реплике су добре за драматизацију и како да избегнемо општа места: „О, Ромео, зашто си Ромео?“ Нашли смо у Шекспиру повод за игру, и као чланови трупе са десне обале Темзе, чије су се пробе одвијале у школи, у дворишту гостионица, у цркви, на улици, на плажи, на двору... наши глумци су се пресвлачили иза платна за пројектор.

Шекспир је нашао свој простор за још једно извођење између размакнутих школских клупа. Наша публика су били и професори и ученици. Професори су изгледа били упознати са чињеницом да су у Шекспирово време сиромашни посетиоци били смештени испред саме позорнице, а богати су имали ложе изнад сцене, па су се сви сместили у последње редове, а не у прве. И као и у Шекспирово време, када су се све представе играле дању, тако је било и код нас. Како и у то време, тако и код нас на часу, глумци нису имали сценографију, а ни неке посебне реквизите.

Можда публици нисмо понудили катарзу, али бар кратку разбибригу јесмо. У публици није било протестаната који би испољили презир према позоришту, као оних у Шекспирово доба који су сматрали да позориште шири неморал. Сви смо изашли мудрији за по неку реплику, и бољи за по једног проживљеног Ромеа, Јулију.



На фотографијама:
Даница Ђорђевић,
Јована Губић, Урош
Петковић, Душко
Рајовић

Илустрација:
Кристина Станић



Дођосмо, после свега, на крају ипак до љубави. Излаз можда и треба тражити у томе, у чистој љубави, која се бори против свих препрека, као у Ромеу и Јулији. Тај мотив је близак срцу свих људи, осећање којег се сви стари радо сећају, а које наилази на сигуран одјек у срцима младих, јер до сада још на часовима на којима се обрађује ово дело ученици нису били склони да кажу да је у питању патетика, и патетична љубав.

ПРЕКООКЕАНСКЕ СРЕДЊОШКОЛСКЕ МУКЕ

Аутор: Јелена Пауновић

Захваљујући организацији Flex и америчкој влади-State Department три девојчице из Ужичке гимназије су тренутно у Америци, живе у америчкој породици и похађају америчку школу. Добиле су стипендију и провешће школску годину тамо. Једна од њих је Бојана (16 година). Тренутно у Џорџији учи трећи разред Jenkins HIGH SCHOOL Savannah. Поделила је своје искуство са нама. Њена нова школа ради по специјалном програму за инжењере, тако да има основе да је поредимо са нашом средњом техничком школом. Реч је о установи која образује више ученика од наше школе, тренутно око 2000. Сви имају обезбеђен оброк и бесплатан превоз школским аутобусом. Школа је приземна као и све друге у Америци, разлог је прилагођавање прилаза деци са инвалидитетом. Уведена је школска униформа да би се избегла дискриминација и боја униформе зависи од званичне боје школе. Настава је организована у првој смени до 15 часова, након чега деца остају само ако су заинтересована за спорт, секције, клубове и друге облике ваннаставних активности. Настава је организована кроз два семестра годишње. Деца бирају предмете, у сваком семестру по четири. У понуди су: алгебра, геометрија, страни језици, америчка историја, анатомија, роботика, астрономија... око 40 различитих могућности са различитим нивоима знања. С обзиром на то да деца самостално бирају предмете, очекује се и већа мотивисаност и ангажованост током наставе. Међутим, због различитости предмета није могуће формирати одељења, па је састав деце на часовима увек другачији. Захваљујући великом броју ученика, школа има четири термина за велики одмор.



Школски час траје 90 минута, атмосфера је лежернија, ученици повремено тихо разговарају, прошетају, загреју храну у микроталасној за предстојећи одмор (*наравно ако професор одобри*), а некада и отпевају омиљену песму. У овој школи је 65% афро-американаца. Провера знања је учесталија него код нас, ученици у току семестра имају бар десет тестова, обавезне домаће задатке, а сваки тачан одговор на часу професор евидентира електронски. Дневник као наш не постоји! **Да би ученик добио позитивну оцену, мора тачно да уради бар 70% теста.** Градиво није опширно као код нас и има мало часова обраде у односу на часове утврђивања.

Све учионице поседују телефоне и ако се догоди било какав проблем, професор може позвати обезвећење. Родитељ је обавештен и у обавези да одмах дође у школу. Толеранција на насиље не постоји! У случају већих проблема долази до искључења и ученик се упућује у поправни дом. Бар два пута годишње школу посећује тим полицајаца уз дресиране псе за откривање поседовања наркотика, њихова посета и провера траје неколико сати. Ако је неко од наших ученика заинтересован за овакво искуство, потребно је да се пријави за тестирање које организује Flex широм Србије (Београд, Нови Сад, Ниш...).

Shakespeare as you it

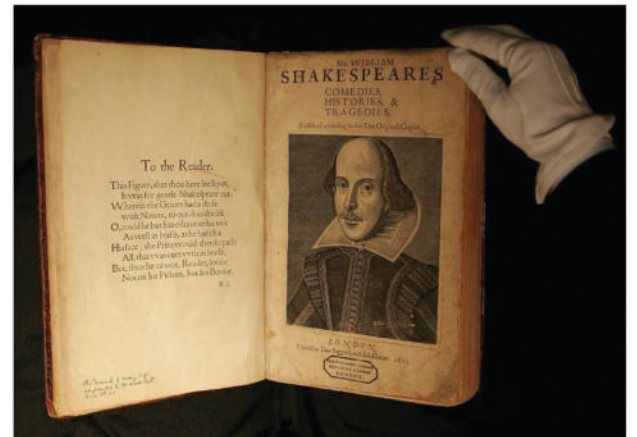
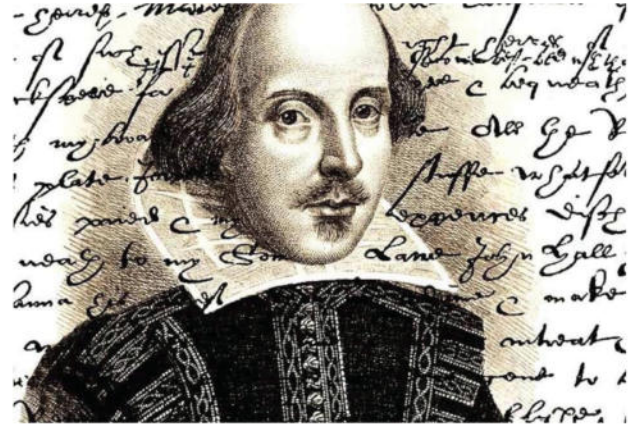
by Dušica Karimanović

The year behind us was a major jubilee to the English language and literature because it marked 400 years following the death of a truly magnificent linguistic and artistic mind. This article is dedicated to England's beloved Bard with a view to some facts you probably weren't familiar with when it comes to the great William Shakespeare:

- # Shakespeare had seven siblings and was the eldest of three sons,
- # Shakespeare's father had several jobs, and one of them was "ale-taster of the borough", which meant that he tasted beer for quality,
- # He married quite young, when he was only 18. His wife Anne Hathaway was 8 years older than him and pregnant, which was rather unusual for the 16th century,
- # The couple had three children, a daughter Susana, and twins, Judith and Hamnet. The son, Hamnet, unfortunately died when he was only eleven, but that was common for this period,
- # Shakespeare died on his birthday, 23rd April, 1616,
- # After his death, Shakespeare left all his possessions to Susana, while in his will he mentioned his wife in a single sentence (i.e. "furniture" was the bedclothes for the bed):
"I give unto my wife my second best bed with the furniture."
- # He thought of his own epitaph which was put on his grave. It is actually a curse to anyone who dared to move his bones. As you probably have already guessed, the bones remained untouched. Here's some help:
*"Good friend for Jesus' sake forbear,
To dig the dust enclosed here:
Blessed be the man that spares these stones,
And cursed be he that moves my bones."*
- # Although Shakespeare introduced more than 3,000 new words and phrases to the English language, most of his family were illiterate (i.e. didn't know how to read or write) and his own handwriting was far from brilliant. Are you familiar with any of these?
*heart of gold break the ice
love is blind for goodness sake manager
Knock, knock! Who's there?
addiction unreal*
- # There are two periods of William's life we have no record of, 1578-1582 and 1585-1592, and these are called the "lost years". There are various theories about what he could have done during that time

like being a school teacher, a butcher, a lawyer's clerk, a soldier or even that he escaped to London after poaching deer (illegally killed it at the other man's property),

- # If you don't know how to spell William Shakespeare's name, don't worry, neither did he. There are more than 80 different ways in which William spelt his name such as "WillmShaksp," "William Shakespe," "WmShakspe," "William Shakspere," "WillmShakspere," and "William Shakspeare" and only six of the original signatures have survived (see the picture). What's more interesting is that William himself had never spelt it the way we do today.
- # "William Shakespeare" is an anagram of:
 "I am a weakish speller",
 "I'll make a wise phrase",
 "Lame Swahili speaker",
 "Hear me as I will speak"... Any other that you can think of?
- # There are 37 plays, 154 sonnets and numerous poems that we know of today, but Shakespeare didn't publish any of them. His colleagues, actors John Hemminges and Henry Condell, first collected and published them in a book called "The First Folio",
- # There are also many more works which are unfortunately lost, but since he first started writing in 1589, he wrote 1.5 plays a year on average. If he were alive, today he would earn around \$15 million per year based just on his authorship rights,
- # Out of 154 sonnets as far as 126 were dedicated to a young man he called the "Fair Youth", possibly Henry Wriothsley, the Third Earl of Southampton,
- # And last, but not the least, is the Bard's portrait made up of his most famous comedies, tragedies and histories. Do your best and try to find them all. I sincerely hope you'll enjoy it!



References:

Greenblatt, Stephen. *Will in the World: How Shakespeare Became Shakespeare*. New York: W.W. Norton & Company, 2004;

Wood, Michael. *Shakespeare*. New York: Basic Books, 2003;

www.independent.co.uk (03/01/2017);

www.nosweatshakespeare.com (03/01/2017);

www.factretriever.com (03/01/2017);

www.poetsgraves.co.uk (03/01/2017);

www.public.wsu.edu (03/01/2017).

Литерарни конкурс Зоран Теодосић

Наградни конкурс из фонда „Зоран Теодосић“ одржан је 25. марта 2016. године у просторијама наше школе. На конкурс је учествовало 109 ученика из свих седам ужичких средњих школа. Ученици су писали литерарне саставе на задате теме, које су се извучиле непосредно пре почетка рада. Радови су били шифровани, а комисија у саставу: Марија Дамљановић Петровић, Слађана Јањић и Биљана Ваљаревић, професорке српског језика и књижевности, прегледала је радове и донела одлуку о најбољим радовима. Мишљење стручне комисије о овогодишњем конкурс: „Општи утисак комисије је да се у радовима огледа дубоки доживљај времена у коме живимо и настојање да се унутар себе пронађе смисао. Сматрамо да уколико одрасле интересује да чују како млади овог града размишљају и на који начин виде и осећају туробну стварност, овај литерарни конкурс је најбоља прилика за то. Оно што смо узимали у обзир током вредновања радова је: стилска уобличеност, техника писања, креативност и порука коју рад носи. Захваљујемо ученицима који су учествовали и њиховим професорима који су их упутили на овај конкурс. Веома велики број учесника је још једном потврдио да је ово један од најпрестижнијих литерарних конкурса у нашем граду, а и шире.“

Најбољи рад у категорији ученика Техничке школе „Радоје Љубичић“ написала је ученица **Јована Грујићић** и освојила новчану награду од 2000 динара.

Прво место и новчану награду од 5000 динара освојила је **Катарина Николић**, ученица Ужичке гимназије.

Друго место и новчану награду од 3000 динара освојила је **Милица Весовић**, ученица Медицинске школе.

Треће место и новчану награду од 2000 динара освојила је **Сара Веланац**, ученица Ужичке гимназије.



Комисија је одлучила да похвали неколико радова. Ученици чији су радови похвањени су: Јована Ђирковић (Ужичка гимназија), Јана Бошковић (Уметничка школа), Марија Ненадић (Ужичка гимназија), Исидора Ђерић (Ужичка гимназија), Никола Вујић (Техничка школа), Сандра Тешовић (Ужичка гимназија), Јована Новаковић (Техничка школа), Драгана Андрић (Медицинска школа), Јована Ђокановић (Техничка школа) и Александра Тодоровић (Ужичка гимназија).

Професор Станислав Тодоровић, дугогодишњи професор српског језика и књижевности у нашој школи, сада у пензији, који је један од оснивача овог конкурса, доделио је награде ученицима. Свечана додела награда је уприличена програмом у коме су учествовали чланови Новинарске секције и Неда Ирић као водитељ програма, чланови Драмске секције који су представили књигу „Неозбиљно/преозбиљно“, аутора Јане Шевкушић, и ученица наше школе Душица Ђосић, која је остварила пласман на Општинском такмичењу у рецитовању. Захваљујемо свим учесницима конкурса, учесницима у програму, као и свим професорима и ученицима који су присуствовали свечаној додели награда.

Катарина Николић, Ужичка гимназија
Прва награда

ШТО НЕ БОЛИ ТО НИЈЕ ЖИВОТ, ШТО НЕ ПРОЛАЗИ ТО НИЈЕ СРЕЋА

Погледај лево, окрени се десно! Сам си. Ослушни тишину. Није ли пребучна? Није ли прелепа ова црна маса која те тако дрско гура у најгешњи ћошак позорнице, покушавајући да те угуши. То је живот. А то што не видиш и та шкрипа трулих храстових дасака под твојим босим ногама коју чујеш, то су покрети немог луткара који ти кроји грешке. Зар не видиш како су му руке кржаве? А онда реци да је живот леп. Да се његов отров, јак као отров продат од стране најопасније средњовековне змије не увлачи међу твоје капке претварајући и оно што би требало да функционише у хендикепирану кашу здраве трулежи. Ти фластери не помажу. Узалуд покриваш шупљине на глави када су ти ум већ осакатили извијеним формама истине. Покушаћеш да ухватиш месец, да седнеш на њега у нади да ће те антигравитационе силе, пркосећи законима физике, одбацити у неко боље ништа. То ништа је можда горе бело, али ће његова претерана чистоћа толико оскрнавити твоје тело, да ћеш опет остати сам. Не труди се. Вечно ћеш носити ожилке битке која је продукт твоје толико нереалне замисли победе над сликом која је већ офарбана у црно, та слика већ боли. А онда те можда унакажено лице среће погледа, и без имало срама поново само прође поред тебе. Умислићеш да вредиш. Дозволићеш да се понадаш, да ће неизвесност чекања лаке смрти ипак проћи и да ћеш престати да тонеш у црну рупу универзума, испуњену вечном агонијом. Живећеш у нади да та рупа ипак има дно. Живећеш док те реализам не ошамари, тако јак да чак и не осетиш бол. Све дубље тонеш и тонућеш у незнање које ти слепи просјак проповеда. Имаш исти хендикеп као и његов, исти плеоназам врха, чија те непостојећа арогантност саплиће, тргује твојом чашћу за коју не знаш да се бориш. И онда се искупљујеш за грешке које су они, предодређени као више важни, скројили. Дај аплауз за савршено одигране улоге. Без способности регенерације се приближаваш огледалу разбијеном сујеверјем. Како те може чекати седам година несреће када срећа не може да се окрене и погледа те у очи? Убоди објекат инспирације на челични шиљак и исцурелу боју нанеси на прљава платно моралних дилема у којима се губиш, у нади да ће срећа твој глас ипак чути. Глупост те држи, глупост те јури, људска глупост је болна ствар, од које, све теже корачајући без екстремитета, безуспешно покушаваш да побегнеш јурећи неку мање болну стварност. Одустани! Поново си сатеран у тај исти мрачни ћошак где је тишина пребучна. Отвори очи. Он је СТВАРАН!

.....

Милица Весовић, Медицинска школа
Друга награда

ГЛЕДАЈТЕ ДАКЛЕ ДА УРЕДНО ЖИВИТЕ, НЕ КАО НЕМУДРИ, НЕГО КАО МУДРИ
(Нови завет)

Гледајте лепоту живота који је пред вама,
не као угинула биљка, него као пупољак
Гледајте сваки нови дан који осване,
не као успавани медвед, него као вредна пчела
Гледајте сваки ваш неуспех,
не као повод за одустајање, него као разлог за борбу
Гледајте препреке на које наилазите,
не као проблем, него као степен издрживости
Гледајте тугу која вас обузима,
не као сузе које је хране, него као осмех који је уништава

Гледајте љубав коју добијате,
не као љубоморан човек, него као човек који је троструко узвраћа
Гледајте увреде које вам упућују,
не као човек који се љути, него као човек који прашта
Гледајте срећу која вас обузима,
не као вечну, него као пролазну
Научите да поштујете и бићете поштовани,
научите да верујете и вероваће вам
Помажите другима и желите им добро,
јер добро се добрим враћа

Сара Веланац, Ужичка гимназија
Трећа награда

ТИ СИ ЗЛАТО МОЈЕ НАДЕ, ШАРНОЈ ДУЗИ ТИ СИ НЕБО

Да ли си икада осетио чекање? Не као да чекаш трамвај у шест и тридесет или пролеће у марту, већ када чекаш себе. Данима чекаш да саставиш делове које си уз пут остављао. Чекаш да ти се да оно што си дао и једноставно чекаш.

Да ли си икада чуо за немање? Не као да немаш новца за онај парфем или немаш времена да гледаш филм, већ да немаш у себи, немаш са собом и једноставно немаш.

Да ли си икад морао да кријеш? Оно друго ја које склизне из ока и тера те да га бришеш руком или кренеш у потрагу за марамицом. Да ли те боле људи, временске непогоде, ваздух?

Да ли си некога претворио у уточиште, па када оде, останеш сам? Да ли ти је живот бег од живота и боле ли те ова питања? Не боле, млади смо, зар не? Имам још доста питања, а пошто ми вероватно нећеш одговорити ни на једно, остављам их само за себе.

Питам се када уопште размишљаш о мени...можда када чујеш неку причу о заборављеним стварима или песму на радију. Колико пута пројурим кроз твоје мисли када си сам? Скоро да сам самој себи смешна. Ма шта ја знам о изгубљеним љубавима, несрећним и немогућим? Боље би ми било да сам се прихватила књига, него постављања питања у ветар.

Кажу да прве љубави највише боле, можда да пробам да те пустим да болиш, крвариш и зарастеш. Сакрићу ожиљке, рећи ћу да је то од вреле воде и наставити да читам Толстоја. Ваљда тако треба. Једино ме брине у коју боју обојити овај плави свет, моје ствари су одавно навикле на плаво, а навика је навика, поготово она лоша, цео свет не зна да је имаш док те чека иза ћошка.



**Јована Грујичић, Техничка школа "Радоје Љубичић"
Награда у категорији ученика наше школе**

*ГЛЕДАЈТЕ ДАКЛЕ ДА УРЕДНО ЖИВИТЕ, НЕ КАО НЕМУДРИ, НЕГО КАО МУДРИ
(Нови завет)*

Спавао сам. Спавао сам дуго. Стекао такву навику, у овом од свега понајвише мирном животу. Спавао сам, ушушкан као збринута мало дете. Сам у својој мирној оази. У свом спокоју. А живот прође.

Толико се живот заплео. Скоро да је успео и мене самог да претекне. Скоро да нисам успео да га зауставим. Научен сам, још као дете, да је овај живот само једна пролазна станица на путу ка неким, вероватно, много бољим местима. Одрастао сам, по давно успостављеном шаблону. Много бриге, исто толико љубави, мало строгаће и држања до васпитања и културе. Одрастао сам као биљка заливана и храњена овим састојцима, да само боље нарасте, да је само лепша на изглед, укусу јој ионако није важан. Ту је да постоји.

И заиста, стопио сам се са окружењем. Заспао сасвим, и дозволио да ме хране и заливају. Да само будем ту, као јединка која као појединац не представља много. Заправо, не представља ништа.

А живот прође... Замало.

Једном сам, онако сановит, више као дух, у пролазу, угледао једну књигу. Покушао сам да се сетим одакле је поседујем, али без успеха. Из неког разлога, реших да је отворим. И како сам то учинио, обузе ме неки осећај, чудно, као да сам отворио неку скривену шкрињу, која чува истине и искуства. Тајне, које су скривене, управо да се о њима не би знало.

И читао сам са неком опсесивном жељом да сазнам што више. Са сваком новом страницом, све сам боље могао да опипам простор око себе. Могао сам да чујем гласове. Могао сам да осећам. И постајало је јасно.

Почело је моје буђење. Грубо разбуђивање, после дугог, чврстог сна. Постале су много јасније ствари које сам одбијао да знам. Оне које су одбијале да познају мене. У животу смо само оно што пристанемо да будемо. Оно смо што од нас дозволимо да створе. Живот нам је онакав, каква нам је перцепција о њему.

Можемо бити и лутка на сцени, да играмо, како су нам написали, или смо рука која држи конце. А сад се ја питам? Зашто? Зашто да будемо само робови живота који ће свакако проћи? Хајде да дишемо, хајде да волимо, и да пустимо да нас воле. Изаберимо сами. Где ћемо и како. Колико и шта. Ми смо само људи. Али и то само је нешто много веће, него што га ми људи видимо.

Спавао сам. Спавао сам дуго. Замало да преспавам живот.

Данас сигурно ходам. Чврсто осећам земљу под ногама. Чврсто осећам стисак руке на свом длану. Сасвим осећам мирис земље. И коначно... У свему видим добро, видим љубав. Видим своје окружење, онако човечно. Са пуно наде. Да је и сутра, као данас, да је као јуче.

То сам данас ја. Човек који гледа. Не затварам више очи. Видим, и мене виде. Живим, и ником не оспоравам исту могућност. Не делим ником правду. Не желим да то неко ради мени. Мислим, не гајим у себи туђе мисли. Волим, желим.

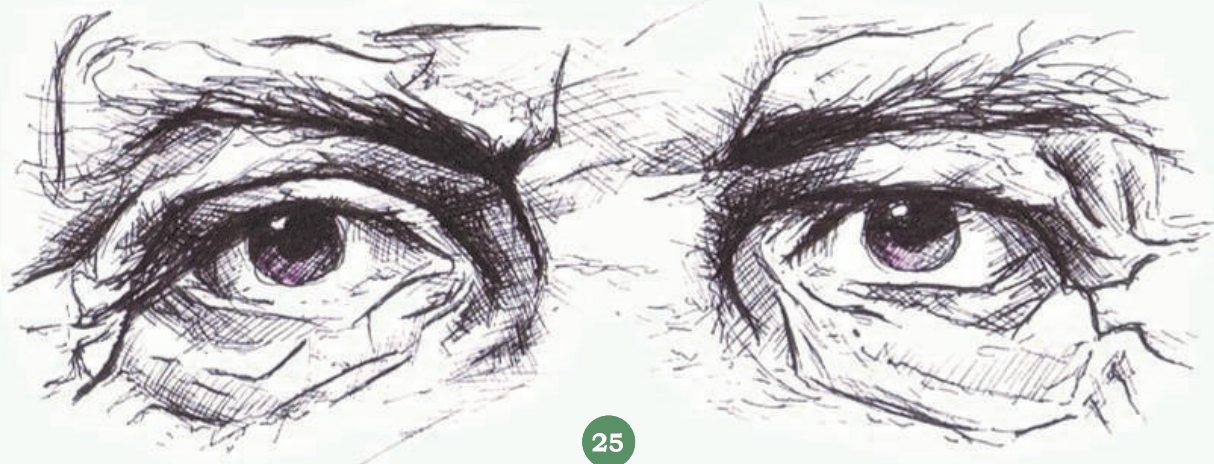
Данас ја немам страх.

Само ћу рећи.

Спавајте мање. Сањајте више.

Волите живот. Волите себе.

Гледајте дакле да уредно живите, не као немудри, него као мудри.



На 14. Литерарном конкурс у организацији Кола српских сестара, прво место и награду „Бојана Крејовић“ освојила је ученица трећег разреда Ужичке гимназије Јелена Пенезић. Победнички рад вам преносимо у целости.

Из те реги истина преговара

Тешке сузе које незауостављиво теку низ образе и муте ми вид.
Свепрожимајући крик који, хладан и језив, сече ноћ која се не да заборавити.
Неверица која се тупо зарива у мисли, главу, сваки делић свесног.
И коначно, тама. Мрак који заробљава срце у амбис неповратног.

Све мирише на зиму.

Пахуље се лењо ковитлају оштрим ваздухом. Пејзаж као са разгледнице у загрљају паперјасте измаглице. Млечно бело небо полако се одева у неку нову нијансу.

Плави сумрак споро пада на, наизглед, већ уснули град.

Чини се као да нико нигде не жури. Пролазници ходају полако, одмерено као да прате ритам вечерњег снега. Чује се понека сирена аутомобила, које пријатељско довикивање старих познаника.

Ноге су ми дубоко у снегу док посматрам приказ који ме окружује.
Отима ми се тежак уздах. Гледам у небо, које је сада већ скроз тамно,
док ми пахуље нежно слећу на лице.

Једна суза, против које сам одавно престала да се борим, прикрада се и споро клизи низ образ.

Да си ту.

Само да си овде, поред мене.

Још у ноздрвама осећам твој мирис, мирис који само сопствено дете може осетити.

Плава коса коју ниси волела нико да ти дира, топле светло-смеђе очи, огледала мојих, увек нежне руке које би ми пружиле највећу утеху у тешким тренуцима. Твоје само присуство које ме је чинило целом, сигурном у себе, испуњеном, безбедном, пре свега вољеном.

Загрљај.

Пољубац за лаку ноћ којим си ми поклањала најлепше снове за које сам тежила да, некада у будућности, постану део моје стварности.

„Радар“ који си имала за сваки мој покушај да заобиђем истину или мали несташлук због ког сам се осећала свемоћно и задовољно собом. Разумевање, утеха, нада коју си уливала свима око себе, непресушни оптимизам.

Давна 1999. година.

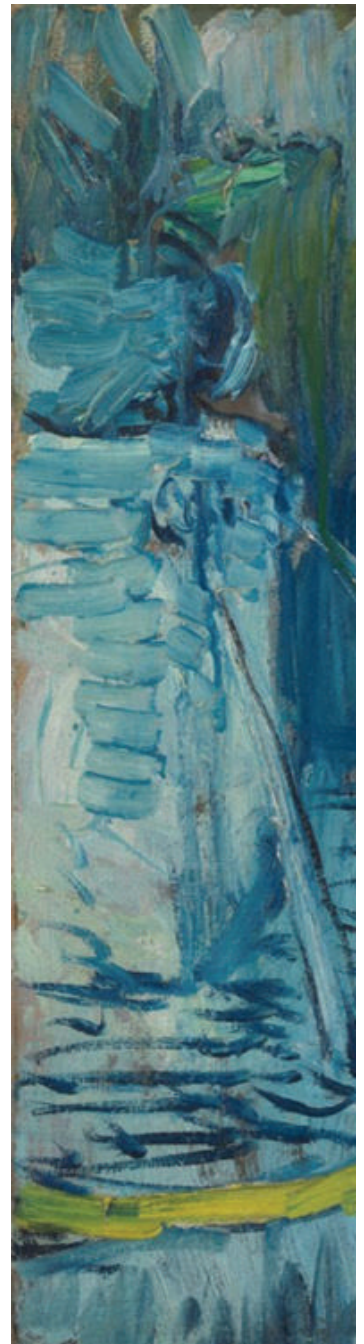
Један необично прохладан августовски дан.

Подарила си ми, драга мама, једну невероватно магичну „стварчицу“ – живот.

Везала си ме за себе невидљивом нераскидивом споном која је тада постала неуништива.

Рекла си да је то био најлепши дан у твојем животу и причала како је невероватан и неописив осећај био држати у наручју своју малецку копију.

Сада сат споро откуцава, нарушава застрашујућу тишину која ми прожима сва чула и испуњава читаву собу. Тупо гледам кроз прозор. Тражим те у свему што ми видокруг пружа. Стојиш у сенци уличне светиљке. Седиш на голој грани дрвета у дворишту. Љуљаш се на љуљашци, старој и зарђалој. Мала звезда на небу има твој лик. Трепћем у чистој неверици. Јецаји који навиру у грлу ме полако потресају. Ускоро се гушим у сузама које, чини ми се, не могу да стану.



Склапам руке на влажном лицу, провлачим прсте кроз косу.

Крик у глувој ноћи.

Мој крик.

Унутрашњи пакао испуњен општим безнађем.

Све бих дала за само једну твоју реч, благи поглед, савет који је увек стизао онда када је био најпотребнији.

Немогућност да променим ову тмурну, сурову, невеселу стварност ме раздире.

Боли.

Недостаје.

Смета.

Растужује.

Тугује.

Сва осећања се ковитлају у вртлогу који прети да ме докрајчи у ритму свог смртоносног плеса. Сат сада споро откуцава, нарушава застрашујућу тишину која ми прожима сва чула и испуњава читаву собу. У паници журно устајем и укључујем светло. Не могу да дођем до даха, срце ми јако куца, облива ме хладан зној. Дезоријентисано се окрећем око себе. Молим, преклињем Бога да ово није реалност.



Трчим ка маминој и татиној соби. Тихо отварам врата и унутра гледам маму како мирно спава. Прилазим и грлим је. Сузе олакшања ми праве лице. Она се буди и зачуђено ме посматра. Само јој шапућем да је много волим и да ми је неизмерно драго што је ту.

Као и после свега на нашем путу ка апсолутној истини барем једна лекција се научи.

Ја сам своју научила.

Схватила сам вредност и незаменљивост жене која ме је одгајила и захваљујући којој сам оваква каква сам.

Мајке су саставни и најважнији део наших живота.

Светла тачка која нам обасјава мрачне путеве на које је врло лако скренути.

Најискренији пријатељ.

Све на овом и оном свету.

Све без чега не бисмо израсли у особе које смо данас.

Темељ на ком смо изградили свој читав живот.

И сада, док грлим своју маму, све ово ми пролази кроз главу.

Низ флешбекова по којима се види колико ми значи.

Схватам да мајку треба чувати као највећи благослов који нам је дат, јер без ње ништа не би било исто.

Захвална сам што је имам и што знам да ћу, где год да ме судбина одведе, увек моћи да се вратим на једино место на овом несигурном свету – мајчино срце.



Аутори: Милкица Гачић, Ивана Дмитривић, Вања Љујић и Далибор Драгићевић

Виолина за цео живот

Да љубав према музици надмашује све препреке, оплемењује и открива у човеку скривене таленте, потврђује и прича нашег саговорника, господина Радивоја Благојевића. Очаран краљицом жичаних инструмената, виолином, која му је била недостижна, дошао је на идеју да је сам направи. Године 1953. израдио је своју прву виолину. Штавише, он је направио и алат који се користи при изради виолина. Каже да би га радо поклонио оном ко би хтео да изучи овај занат.

Радивоје Благојевић



Са пуно емоција, животне енергије, широког и младалачког осмеха говорио нам је о својој љубави према овом посебном инструменту. Оживео нам је време када се знање мукотрпно стицало, успех се потврђивао радом и мерио квалитетом. Тврди да је сваки занат злата вредан, а од овог се може живети.

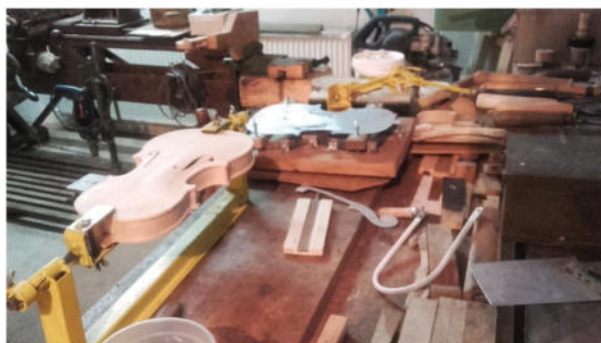
Овај даровити човек, рођен 1927. у Заглавку, непрекидно ради и ствара из неисцрпне љубави све оно што му причињава задовољство.

По струци није ни музичар ни столар, већ машински техничар.

Музику носи у генима, највероватније од мајке Винке, која је лепо певала, као и отац Нинко, који је 11 година живео и радио на двору Карађорђевића. Одсуство оца од куће, а касније и његова погибија, утицале су да Радивоје, самоук, стиче знања и вештине из разних области како би што успешније водио домаћинство.

Од 1956. почиње да ради при војсци као артиљеријски механичар до 1964, када прелази у Ваљаоницу где стиче пензију 1990.

Свој музички таленат, најпре исказује свирајући тамбурицу са пријатељима по забавама. Прве кораке у учењу нота започиње у Дому војске, учећи од ондашњих музичара који су ту свирали.



Делови виолине:

1. Пуж
2. Чивије
3. Кућиште
4. Праг
5. Врат
6. Грифплатна
7. Жице
8. F-отвор
9. Кобилица
10. Душа (унутра)
11. Фајнштимер
12. Жичњак (кордар)
13. Подбрадак
14. Дугме




Длето, дубач, рендић, турпија, штемајзи...

Познавање браварског заната помогло му је да сам направи алат за израду виолина.

Мико Циганин му је написао прве ноте песме „Мој драгане, што ме заборављаш“, а после се сам оспособљавао да их чита. Прво професионално појављивање било је у тамбурашком оркестру са Радом Познановићем при КУД-у „Севојно“ са којим путује по земљи и иностранству, свирајући тамбурицу, а касније свира у оркестру „Капедунум“. Виолину је свирао за своју душу. Подстицај да изради виолину дао му је пријатељ, професор музике Вања Суздиловски од кога је добио оригиналну литературу по којој је радио чувени италијански градитељ виолина Страдивари. О изради виолина сазнао је доста од Омера Мујића из Севојна, кога изузетно цени, а и сам је уносио своја искуства. Док је правио своју виолину, није имао оригинал код себе, него је морао да пешачи по 3 км до пријатеља да би је видео како она изгледа. Ништа му није било тешко. Старим мајсторима за израду виолине потребно је 150 радних сати. Радивоје је своју правио три месеца.



Радивоје Благојевић са новинарима Петље



„Израда виолине је и уметност и занат. У оба случаја потребан је посебан осећај јер свака виолина има душу. Овај занат захтева мајстора са уметничком душом. Иначе, испод прве жице поставља се део који се зове душа виолине“, каже наш саговорник. Сазнали смо да је најбоље дрво за израду виолина цефер јавор и то за доњу плочу и бочне стране, а за горњу плочу смрча-честика. Најважније је да је дрво добро осушено. За то је потребно 5-6 година (један центиметар за годину дана). За израду гудала не смеју се пресећи годови, јер они служе да се гудало не искриви када се струна затеже. Причајући о изради виолине, чика Радивоје се према њој односио као да прича о неком најрођенијем. Показао нам је да је у сваком послу неопходна посвећеност, а пожељна љубав. Данас, нажалост, нема заинтересованих за овај занат.

Уз мелодије изведене на виолини и тамбурици, послужење и занимљив разговор, јулско поподне нам пролете као трен. Остаде договор да се поново сретнемо и наставимо где смо стали. Чика Радивоје нам упути позив да будемо његови гости у селу у викендици, да проведемо леп дан у природи и да видимо његове дрводељарске рукотворине.

За нас разлог више је и упознавање са уметничким стваралаштвом његове ћерке, сликарке Анђелије, која нас је дивно угостила.

Задивљени његовом енергијом у 90-ој години, која је изражајнија него код неких наших вршњака, питали смо се у чему је тајна. Одговор се намеће: љубав, рад, музика, уметност. Хм, свакако. Но, чули смо да његов стриц Бориша Благојевић и данас, у 95-ој години, радо засвира на усној хармоници. Има ту нешто до гена и тајне у души...



Ужичани или Englezi?



Аутор: Слађана Јањић

Зашто баш ова тема? Кроз прозор кабинета за српски језик приметили смо да су називи различитих продавница, маркета, бутика, ординација... углавном енглеске речи написане латиничним писмом. Због тога смо одлучили да кренемо у једну **филолошку шетњу кроз наш град** како бисмо видели да ли је ситуација иста као и она коју смо запазили гледајући кроз прозоре кабинета. Фотографисали смо оно што смо могли видети јер слика говори више од хиљаду речи.

Погледајте каква је ситуација.



Ово је само мали део онога што је могло да се фотографише. Примера има много више него што је потребно. Оваквих примера има у великом броју у сваком граду, тако да истраживање није ништа иновативно, ипак, запитајмо се где то живимо? Чему српски језик и ћирилица када су све ово стране речи? Свакодневни говор и електронска комуникација преплављени су енглеским. Да ли је то помодни манир да се за неки назив употреби страна реч?

Ако на Википедији укуцате одредницу УЖИЧКИ ГОВОР, прочитаћете следеће: „Ужички говор (или старовлашки, ерски и златиборски говор) је говор српског језика који припада источнохерцеговачком дијалекту штокавског наречја. Њиме традиционално говори 500000 људи у Златиборском и Моравичком округу, у ужичком крају, на југозападу Србије (на Староме Влаху).

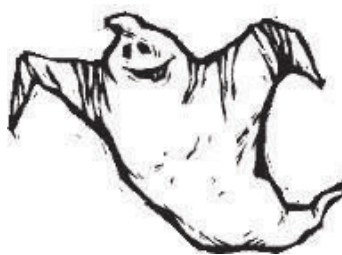
„Срели смо се код Корнер шопа, она у кул стајлингу и сва у фулу, а ја у дуксу, кренуо на баскет“, рече један млади Ужичанин.

Устав Републике Србије (2006. година) ћирилицу издваја и фаворизује не би ли се она сачувала за будуће генерације: „У Републици Србији у службеној употреби је српски језик и ћирилично писмо.“ Ћирилица је званично српско писмо. У пракси то, очигледно, није случај. Задатак свих је да негују српски језик, ћирилицу и да поштују државни Устав.



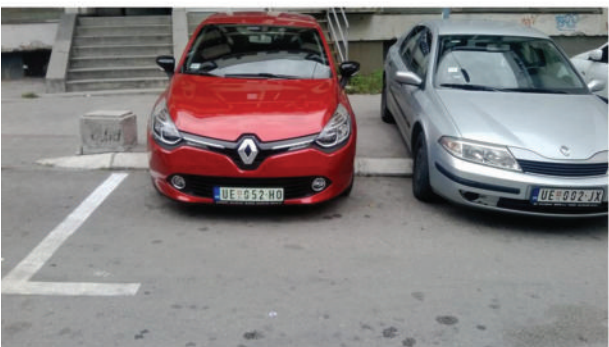
Ужички зли дуси

Аутор: Александар Митрашиновић



Ово је прича о појави која све више узима маха у нашем граду, о појави против које се морамо сви заједно борити и прича о људима којима морамо помоћи јер можда нису ни свесни шта им се десило. Ово је прича о аутомобилима и злим духовима. Ево о чему се заправо ради. Град Ужице је град са преко 80 хиљада становника, познат по својим високим зградама, уским и стрмим улицама и људима оштрог ума. Према неким подацима, сваки четврти становник наше земље поседује аутомобил, што би онда значило да је Ужице уједно и град са неких двадесетак хиљада аутомобила. Тако велики број аутомобила на малом простору вероватно је био главни узрок појаве о којој желимо да вам пишемо. Наиме, примећено је да је велики број аутомобила запоседнут злим духовима. Ти духови, иако још увек незабележени инструментима модерне технике, врло су опасни. Због њиховог присуства аутомобили попримају врло необичну ћуд, готово људску. Пењу се по тротоарима, степеницама, спавају по парковима, зеленим површинама, чепркају по контејнерима... Страшно, страшно. Наши грађани, коју су нам и указали на ову појаву, све су више забринуте. принуђени су да се крећу по коловозу јер су тротоари заузети аутомобилима. Посебно угроженима се осећају мајке са малом децом и старији суграђани.

„Петљини“ фоторепортери су направили неколико фотографија које ће вам дочарати о чему причамо. Изгледа да подједнако оболевају и стара и нова возила. Ако уочите овакве појаве, молимо вас да попричате са власницима аутомобила. Можда и не знају да је њиховог љубимца, а вероватно и њих саме, запосео нечастиви. Што се пре сви ухватимо у коштац са проблемом, пре ћемо га решити и учинити живот у нашем граду бољим. Позивамо и надлежне институције да се укључе у борбу са злим силама. Ни сами не знамо како је најбоље почети са егзорцизмом. Има предлога да се над аутомобилом и његовим власником спроведе нека врста религиозног обреда у коме би се и ауто и човек позвали на одрицање од злог чињења. Међутим, сматрамо да би то било проблематично због великог броја возила азијских произвођача за које бисмо морали обезбедити будистичке, шинтоистичке или конфучијанистичке свештенике. Можда би за почетак најбоље било односити заражена возила са тротоара на неко место где би одседела и дала прилику злом духу да их напусти, а власник би ову услугу могао платити граду новцем. У сваком случају, желимо вама и вашим љубимцима на точковима све најбоље! Чувајте се злих сила.





ТИТОВА ВИЛА на Златибору

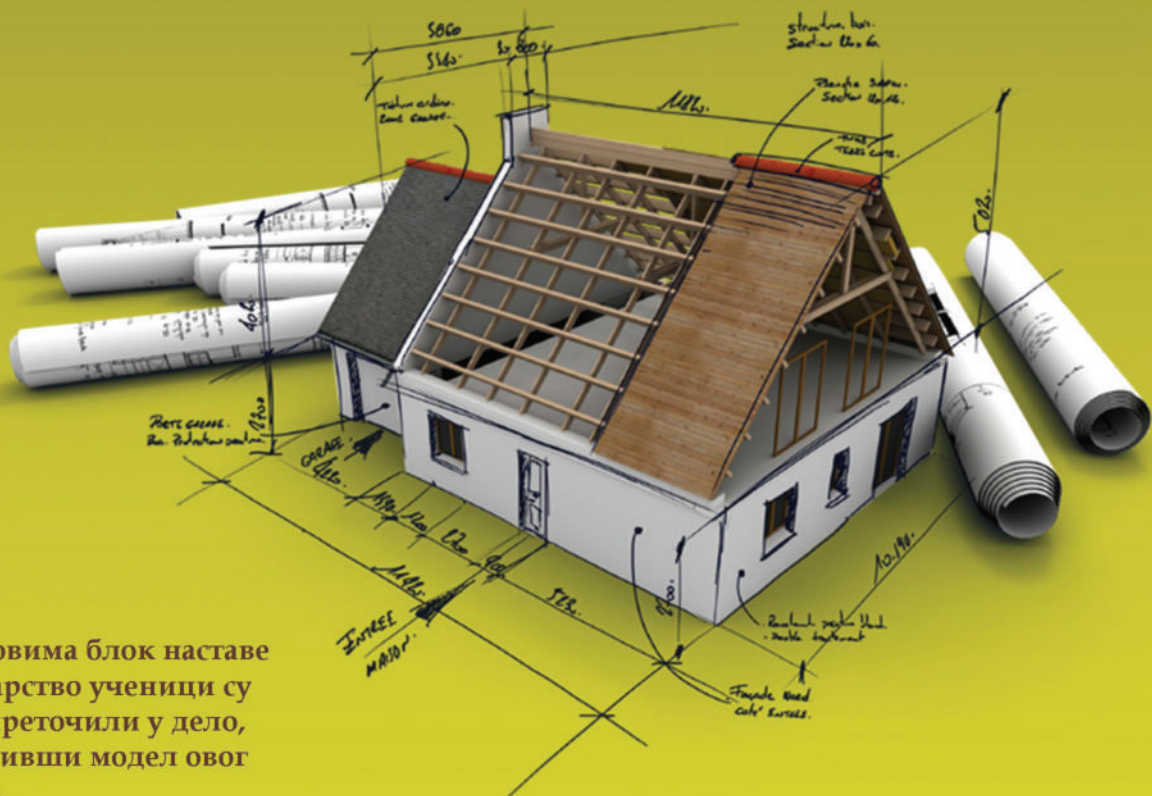
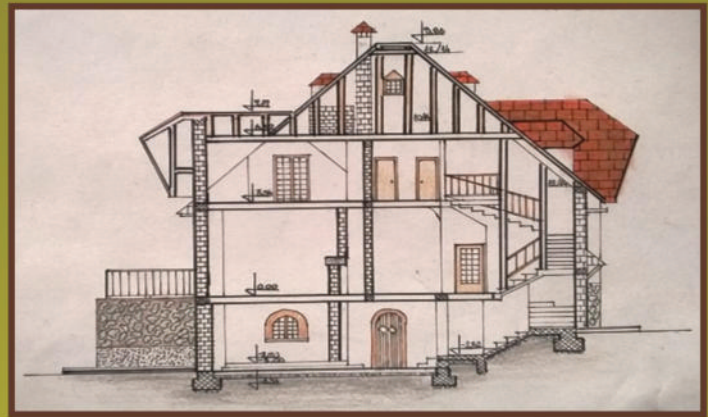
Аутор: Ана Ђировић

На блок настави Пројекти конзервације и ревитализације, архитектонски техничари су у 3. разреду обрађивали Титову вилу на Златибору. Саградио ју је 1937. године Александар Павловић, адвокат из Београда. По мишљењу стручњака представља најлепше архитектонско остварење на овој планини. После Другог светског рата је експроприсана поставши вила Председништва Владе СФРЈ. Крајем XX века заштићена је као културно добро, и од тада је власништво РТС-а. У прилог овој заштити иде и чињеница да ју је пројектовао чувени међуратни српски архитекта Милутин Борисављевић. У средини какав је био Златибор тридесетих година XX века, појава богате породице Павловић и жеља да изгради вилу истовремено је била и добродошла, али и посматрана са неверицом и сумњом. Госпођа Андре, супруга адвоката Павловића, била је Францускиња. Као да је предосећала сва бурна надоласећа времена, никако није желела вилу на удаљеном и „дивљем“ Златибору. Њен супруг је био упоран и прожет инатом, па ју је за веома кратко време изградио. Вила је незванично прозвана „Упркос Андре“. Испоставило се да је госпођа Андре итекако била у праву. Кућа им је одузета и проглашена за Титову вилу иако друг Броз у њој никада није боравио, не рачунајући један ручак у дворишту из 1974. године.

Скривено иза густе златиборске борове шуме, провирује ово велелепно здање. Чека свог будућег власника...
Време ће показати коју ће му нову улогу доделити.

Архитектонски, вила представља спој неколико стилова који егзистирају у периоду градње. Традиционални стил видљив је у приступном изгледу који својим пропорцијама и строгом линеарношћу подсећа на силуету динарске брвнаре. Кретањем око објекта, прву асоцијацију на традиционално решење почиње да смеђује утисак доминације сасвим другог архитектонског приступа. **Очито да је архитекта Милутин Борисављевић или сам Александар Павловић, највероватније преко своје супруге Андре, био упознат са архитектуром зимовалишта француских Алпа и Швајцарске.** Целокупан утисак је истовремено и монументалан и потпуно човекомеран.

С обзиром да је спољашњи изглед виле аутентичан и заштићен од преправки, позабавили смо се реконструкцијом унутрашњег простора. Једнопородичан стамбени викенд објект, недоступан већем броју посетилаца, претворили смо у јавни, са библиотеком, читаоницом, салом за мултимедијалне садржаје, мини баром, дечјим одељењем.



На часовима блок наставе Макетарство ученици су идеју преточили у дело, направивши модел овог објекта.



Путовање кроз историју костима

Аутор: Жанка Станојевић

рококо

Назив овог стила потиче од француске речи *gosaille* (шкољка) и италијанске речи која означава стил, тако да је бароко прерастао у рококо. Јавља се у Француској у XVIII веку у свим уметничким сферама (сликарство, дизајн, архитектура). Сматра се логичним наставком барокног костима, тако

да се рани рококо подудара са касним бароком. Стил се развијао у време владавине Луја XV и Луја XVI. Завршетак барока везујемо за смрт Луја XIV, када власт у Француској уместо малолетног Луја XV обавља Филип Орлеански-регент, па се с тога цео први период рококоа назива регенство. Форме одеће су врло раскошне, материјали лаки, пастелних боја. Флорални мотиви су и даље актуелни, али мањих димензија и расути по површини у мањем рапорту. Има доста меканих свила, муслина, тафта, штампаног памука и чипке на мрежастој основи.

Женски костим обавезно има пратећу конструкцију (корсет, котарице, паније) којим се наглашава природно место струка, док се доњи део силуете шири до невероватних размера. Доњи део

костима се модификује на различите начине (драпирањем, отварањем) те настају хаљине: мантуа и паније а куд. Често се на хаљинама продужава задњи део у облику шлепа, чија дужина варира у зависности од стаса особе која га носи. Ципеле су имале потпетицу, шпицасте су и од тканине од које је и хаљина.



Мушкарци преузимају елементе костима из барока: капут, прслук, кошуља, чакшире. Капут је без крагне, прати линију тела, узан је у струку одакле се шири ка боковима, а манжетне су богато украшене. Прслук има рукаве и краћи је од капута. Чакшире су до колена, горе су шире и скупљају се подвезицом испод колена. Кошуља је са чипканим манжетнама и набраном крагном.

Чарапе су врло упечатљиве: беле или бојене од свиле, памука или fine вуне. Ципеле су црне, четвртасте, са великом шналом. Претеча данашње кравате је жабо (неколико редова карнера на вратном изрезу). Мушкарци такође носе перике, али су оне знатно мањих димензија него у бароку, беле и напудерисане. Шешири су тророги широког обода.

У касном рококоу долази до промена у женском костиму које се најбоље виде на два модела хаљина: француска и енглеска хаљина. Француска хаљина је позади широка са вертикалним



наборима који падају целом дужином, док је енглеска хаљина узана до струка одакле се

шири у богатим наборима. Костим се постепено ослобађа крутих хаљина и настају

нешто практичније варијанте попут хаљине која се увлачи у џепове и полонеза. Занимљиве су и хаљине са

истакнутим задњим делом, рендгот хаљине. Марија Антоанета је

била модна икона која је главом платила своју склоност ка луксузу и раскоши. Жене користе

доста шминке током целог периода, а у моди су били и вештачки младежи.

Мушки костим у касном рококоу постаје све једноставнији, укупна фигура постаје све ужа,

капут добија равере, чакшире постају уже, а перике мање. Велики је утицај Енглеске на

промене у начину одевања — англomанија.

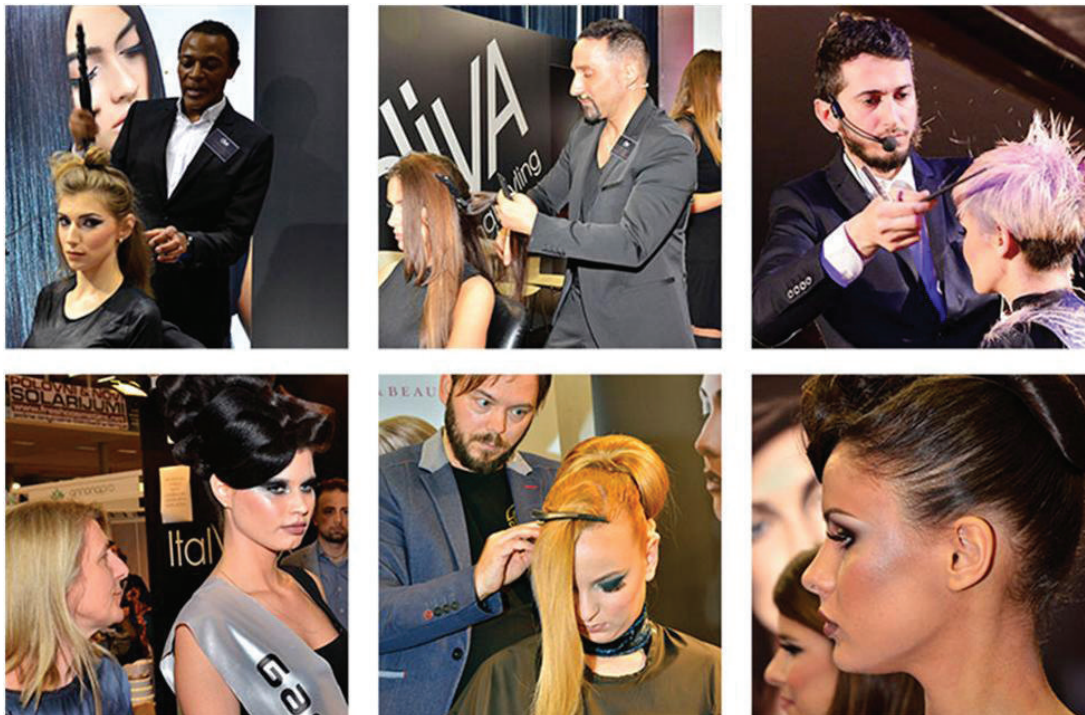
Ипак, иако делује претенциозно и јако далеко, добар део ове моде је опстао до данас

(корсети, венчанице). Некоме се овај стил допада, некоме не, али се рококо може сматрати модом краљева. Не може му се, такође, ни оспорити љупкост, разиграност и склоност модним фантазијама које се касније ни у једном стилу неће појавити у тој мери.

Сајам козметике „Додир Париза“

Аутор: Јасмина Богдановић

На 28. по реду, Међународном конгресу и сајму козметике, неге косе, естетике и здравља, највећем сајму на подручју Југоисточне Европе присуствовале су наставнице практичне наставе: Биљана Урошевић, Јасмина Богдановић, Љубица Богдановић и Јелена Лазаревић. Сајам „Додир Париза“ одржан је 8. и 9. октобра 2016. године на Београдском сајму у Хали 2 где је представљено око 300 брендова из десетак земаља. За два дана, колико је Сајам трајао, био је присутан велики број посетилаца. Биле смо у прилици да сазнамо новине када је у питању нега косе, које су најбоље технике шишања и колорисања и који су трендови стилизовања актуелни у светским метрополисима попут Њујорка, Лондона, Париза, Милана.



Ученицима смо презентовале нове технике рада и препоручиле им да присуствују на наредном Сајму козметике који ће бити одржан у априлу 2017. године. Равна или коврцава, плава или смеђа, балајаж или омбре и на многа друга питања може се добити одговор на Сајму „Додир Париза“, а уколико будете имали среће, можда управо вама неки од познатих светских фризера подари нови изглед по узору на велике звезде светског шоубизниса.

Сајам старих заната

Аутор: Антонина Златић

У Градском културном центру одржао се први пут Међународни сајам старих заната од 24. до 26. октобра 2016. године. Своје рукотворине излагале су занатлије из Боливије, Русије, Албаније, Македоније, БиХ, Црне Горе, Словеније и Србије. У оквиру програма ове манифестације приказане су три модне ревије 25. октобра. Ученице Модне секције представиле су маштовите моделе зимских одевних предмета жена плетилца златиборског краја, уникатне тканине одевне предмете наше креативне суграђанке Веселинке Чорбић и елегантне ланене хаљине власнице модне куће „Креатива“ Вишње Кнежевић из Новог Сада. Ученице – манекенке, су успешно приказале ревију која је била веома посећена и запажена. За фризури које су биле обавезан део целокупног њиховог изгледа, потрудиле су се вредне и спретне руке ученица фризерског смера. Надамо се да ћемо и убудуће бити део ове лепе манифестације која доноси сјајну и динамичну сајамску атмосферу.



Разговор са Милицом Тошић

СЛЕДИТЕ СВОЈЕ СНОВЕ

Аутор: Стефан Грујић

Нашу школу похађа једна од најмлађих и најперспективнијих младих одбојкашица Одбојкашког клуба „Јединство“. Она је члан јуниорске одбојкашке репрезентације Србије. Вероватно сте је виђали по ходницима, издваја се од осталих и лако ју је препознати са 190 центиметара. Она је веома дружељубива, увек насмејана и спремна свима да помогне. Тешко је замислити стартну поставу без ње. Професори и другови за њу имају само речи хвале. Веома је одговорна што се тиче тренинга па тако и школе. Она вредно ради и тренира. Сигурни смо да ће она кренути стопама својих суграђанки Весне Читаковић, Весне Томашевић, Тијане Малешевић, које су изградиле богате одбојкашке каријере, а све су почели да „кују“ свој таленат у граду крај Ђетиње. За неке који ипак још увек не знају, њено име је Милица Тошић. Запамтите то име јер смо сигурни да ћете га често чути у скоројјој будућности.

Опиши себе у неколико реченица?

За себе сматрам да сам дружељубива, радознала, тврдоглава, упорна, причљива, духовита.

Пошто ниси из Ужица, како си успела да дођеш у Ужице?

Почела сам да тренирам и играм одбојку у „Економцу“ у Краљеву. Играли смо утакмице против „Јединства“ на којима су ме видели и позвали да дођем.

Да ли ти професори излазе у сусрет што се тиче тренинга и утакмица?

Да, веома су коректни и имају разумевања, неретко ми и они објасне нешто што сам пропустила и захвална сам на томе.

Како си дошла на идеју да тренираш одбојку?

Пре одбојке сам тренирала пливање, али у Краљеву зими нема баш најбољих услова за тренирање. Тренирали смо само три пута недељно, па сам одлучила да тренирам још један спорт јер сам имала доста слободног времена. Одбојка ми се одувек свиђала и говорили су ми да имам јако добре предиспозиције за одбојку. Убрзо сам заволела одбојку и када је дошло лето, морала сам да се одрекнем једног спорта јер је било немогуће ускладити два спорта и обавезе око школе. Два пута дневно су били и тренинзи одбојке и пливања. И после дужег размишљања сам се одлучила за одбојку због тога што имам боље услове за тренинг, доста је признатији спорт у свету и свидела ми се одбојка као екипни спорт и дружење у тиму.



Прва асоцијација на одбојку?

Упорност, одрицање, жеља, победа.

Како постижеш обавезе око школе и одбојке?

На почетку је заиста било јако тешко, али сам се временом навикла. Научила сам да организујем време и тада је све лако.

Пошто си јако висока, како се носиш са тим?

Када сам била млађа, плакала сам и имала велики комплекс, али што сам старија све ми мање смета. Чак се ни штикли не одричем.

Твој највећи успех до сада?

Супер лига, шири списак кадетске и јуниорске репрезентације Србије.

Зашто број 14 на дресу?

Игром случаја сам добила број 14, али сам га баш заволела и не бих га мењала. Подсећа ме на доста тога, има неко симболично значење за мене. Када год могу да бирам, увек изаберам тај број.

На којој позицији играш у тиму?

Увек играм на позицији коректора.

Имаш ли неки ритуал пре утакмице?

Вече пре утакмице перем косу, а ујутру кад устанем лепо је средим. Све што ми треба за утакмицу лепо сложим и поређам на одређено место. Пре него што кренем, слушавам музику.

Шта радиш у слободно време?

Ретко се дешава да имам слободног времена, али ако не учим, слободно време искористим да одем на базен да пливам, изађем на пиће или прошетам са пријатељима, одем у биоскоп и слично.

Порука за крај?

Следите своје снове.

Тијана Малешевић

Аутори: Милица Тошић и Стефан Грујић

Новинар наше редакције Стефан Грујић уз велику помоћ младе одбојкашице Милице Тошић успео је да ступи у контакт са Тијаном Малешевић. Тијана је недавно освојила сребро на Олимпијским играма у Рију. А ми вам преносимо њене утиске из Рија. Тијана игра на месту примача, тренутно игра у Италији за „Agil Volley”.

Како би описала себе у неколико реченица?

Не волим да причам о себи, препуштам то другима да раде, волим да моја дела говоре за мене.

Тијана, реци нам нешто о својим почецима у одбојци?

Као мала, покушавала сам са баскетом, фолклором и као последња опција била је одбојка. И ту сам се највише пронашла, заволела сам одбојку и остала да тренирам.

Одбојкашки клуб „Јединство” у то време је било велики клуб, тако да је од малих ногу све некако било професионално и тако је све почело.

Какав је био осећај дебитовати за репрезентацију Србије?

Не сећам се тачно кад сам дебитовала за репрезентативни дрес, мислим да је то било у пионирским данима, евентуално кадетским, али сигурно је било узбудљиво. Вероватно нисам била ни свесна колико је то било важно за мене у том тренутку. Али волела сам да тренирам и играм и сигурно сам била срећна.

Како си се определила да тренираш овај спорт?

Некако од свих спортова које сам као мала покушала да тренирам, једноставно сам се пронашла у одбојци, колико можеш да се „пронађеш” у тим годинама. Није ми било тешко, уживала сам да сваки дан идем да тренирам.

Док си била дете, да ли си имала неког свог идола?

Ммм, идола? Хајде рецимо волела сам Николу Грбића да гледам како игра.

Доста клубова си променила до сада, који град ти се највише допао?

Да, имала сам прилике да до сада доста градова и држава променим. Рецимо да ми је Истанбул највише пријао.

Сматраш ли својим највећим успехом сребро у Рију?

Дефинитивно да. Сребро са Олимпијских игара је највећи успех за мене у досадашњој каријери.

Какве су твоје импресије после Рија?

Како дани пролазе, све сам свеснија који успех смо постигле. Верујме да ова екипа има много потенцијала да још напредује. Верујем да ћемо наставити и даље напорно да радимо и да нижемо успехе.

Какве успомене те вежу за Ужице?

Све ме веже за Ужице, људи, делови града, кафићи, барови, све то има посебну причу, везују ме дивне успомене. Много волим Ужице и увек када имам прилику, користим је да дођем у родни град.

Како си задовољна досадашњим резултатаима?

Задовољна сам досадашњим резултатима. Релативно млада сам ушла у професионалну спортску причу. Тако да сам са 25 година кроз каријеру нанизала доста добрих резултата.

Како се спремаш пред важну утакмицу, имаш ли неки ритуал?

Немам неки посебан ритуал. Све утакмице су важне на свој начин, тако да је припрема пред сваку утакмицу пропраћена поподневним одмором, кафом кад устанем и одговарајућом музиком пред утакмицу.

Порука за крај?

Љубав, вера, нада. Волите то што радите, верујте у то што радите и надајте се најбољем.



ВЕЖБАЊЕ ЈЕ ЗДРАВЉЕ

Аутор: Драган Илић



Много је начина на које можемо унапредити своје здравље, а исто тако је много начина како га можемо и нарушити. Свесно или несвесно радимо многе ствари које се негативно одражавају на наше здравље. Неке су неизбежне, а неке бирамо по линији мањег отпора јер је увек лакше нешто покварити него поправити. Било да је то исхрана – укусно, али нездраво; неактивност – веома лако, али нездраво; одабир текстова и видео садржаја – „занимљиво“, али ментално нездраво... и још много тога. У овом броју Петље биће речи о активностима и благотворним ефектима спорта, конкретно пливања. Биће изнете само неке чињенице без дубљих анализирања јер би то драстично проширило тему.

Начин живота, врсте и обим активности су знатно промењени у односу на пре 15-20 година. **Све више деце има деформитете кичме, стопала и грудног коша.** Покрети приликом пливања не оптерећују зглобове, јачају мускулатуру и истезу мишиће. Да пливање делује благотворно на горе наведене деформитете, потврђује и чињеница да је пливање једна од основних терапија коју преписују физијатри у тим случајевима. **Као доња граница за почетак обуке пливања препоручује се 5 година старости, а горња граница не постоји.**

Поред наведених позитивних ефеката пливања везаних за правилан развој деце, постоји још низ других позитивних ефеката на опште здравље.

Једна изрека каже: „Рецепт за дуговечност је да си увек мало гладан и да ти је увек мало хладно“.

Температура воде у базену би требало да буде до 26 степени целзијуса што је за неких десетак степени ниже од телесне температуре човека и тиме већ испуњавамо половину изреке (за другу половину се побрините сами). Следећи благотворан ефекат је константно испирање носа током пливања. Нос представља филтер за нечистоће које се налазе у ваздуху. С обзиром на то да је у нашем граду ваздух пун штетних честица, тај филтер се брзо прља па би било добро очистити га. Ово исто важи и за уши. Знамо да коришћење штапића за уши има штетне ефекте и требало би их избегавати. Током пливања уши се такође испирају и то целом дубином канала докле штапић и не може да досегне. Треба обратити пажњу на то да не остане вода у ушима након завршетка пливања како не би дошло до других негативних последица.

Пливање не треба избегавати зими уз изговор да је хладно, да се не прехладимо. Напротив, пливање утиче и на побољшање циркулације па је то још један разлог више да се упражњава и зими. Само се добро обуците и осушите након пливања и нема потребе за бригу.

У зимском периоду се генерално мање крећемо, учестале су славе и прославе па је неретко последица тога и по неки килограм вишка. С обзиром на то да је током пливања активан велики број мишића, то ће се позитивно одразити и на вашу линију.



Пливање је један од базичних спортова и препоручује се од раног детињства, било као самосталан спорт или допуна неком другом спорту.

Након нуклеарне катастрофе у Чернобилу, да би ублажили последице радиоактивног зрачења, људи су се интензивно туширали јер вода „односи“ зрачење, а ми смо свакодневно изложени разним врстама зрачења, свесно и несвесно. Сви добро знамо колико прија туширање након напорног и стресног дана па колико онда може пливање да прија као анти-стрес третман и ублажавање штетних ефеката зрачења?

Мислим да сам вам изнео доста аргумената да већ данас почнете да размишљате о томе да макар два пута недељно идете на пливање. Ако неко већ сада пакује ствари за базен обавезно понесите Петљу да вам употпуни уживање у паузама пливања. Ако вас нисам убедио, онда се запитате колико у ствари бринете о свом здрављу.



Школске униформе - за или против?

Анкету радили: Ивана Дмитровић, Милкица Гачић, Силвана Митровић, Неда Ирић, Медина Кајевић и Сања Обућина

Од идуће школске године ђаци школа у Србији могли би да иду у униформама.

Ђачке униформе у Србији први пут су носили ученици Лицеја у првој половини 19. века.

Ученице су носиле црне сатенске горње хаљине (кецеље) са белим крагнама и тегет беретке, а ученици само црни или тегет качкет са римском ознаком за разред. Многе школе и државе напустиле су праксу униформи у другој половини 20. века. Оне су, међутим, и даље присутне у земљама Далеког истока (Јапан, Кина, Северна Кореја), као и на престижним приватним школама у Западној Европи и Америци. У појединим основним школама код нас се већ носе униформе.

Питања која се постављају су шта би био циљ увођења униформи и како ту идеју спровести у дело? Да ли ће оне допринети стварању тимског духа међу ученицима, подстаћи на поштовање заједничког кодекса понашања, изједначити социјалне разлике? Делује нам да је за сада немогуће увођење комплетних униформи у које спадају панталоне, сукње, кошуље, сакои, као на пример у Кини и Јапану.

Ако је намера да се у школе уведе ред, постоји могућност увођења Кодекса облачења. У појединим школама тај кодекс већ постоји, наша школа је једна од тих. Остаје нам да видимо како ће овај предлог бити спроведен у дело.

Анкету на ту тему смо спровели и ми.



НАЈБОЉИ МАТУРАНТИ У ПРЕТХОДНОЈ ШКОЛСКОЈ ГОДИНИ

БАК ГЕНЕРАЦИЈЕ И НОСИЛАЦ ВУКОВЕ ДИПЛОМЕ

Ђорђе Јовановић

из одељења IVГ1 - Архитектонски техничар-оглед



ОСТАЛИ НОСИОЦИ ВУКОВЕ ДИПЛОМЕ

Лазар Васиљевић

из одељења IVC1 - Техничар друмског саобраћаја



Ненад Милосављевић

из одељења IVC1 - Техничар друмског саобраћаја



Данијела Арсенивић

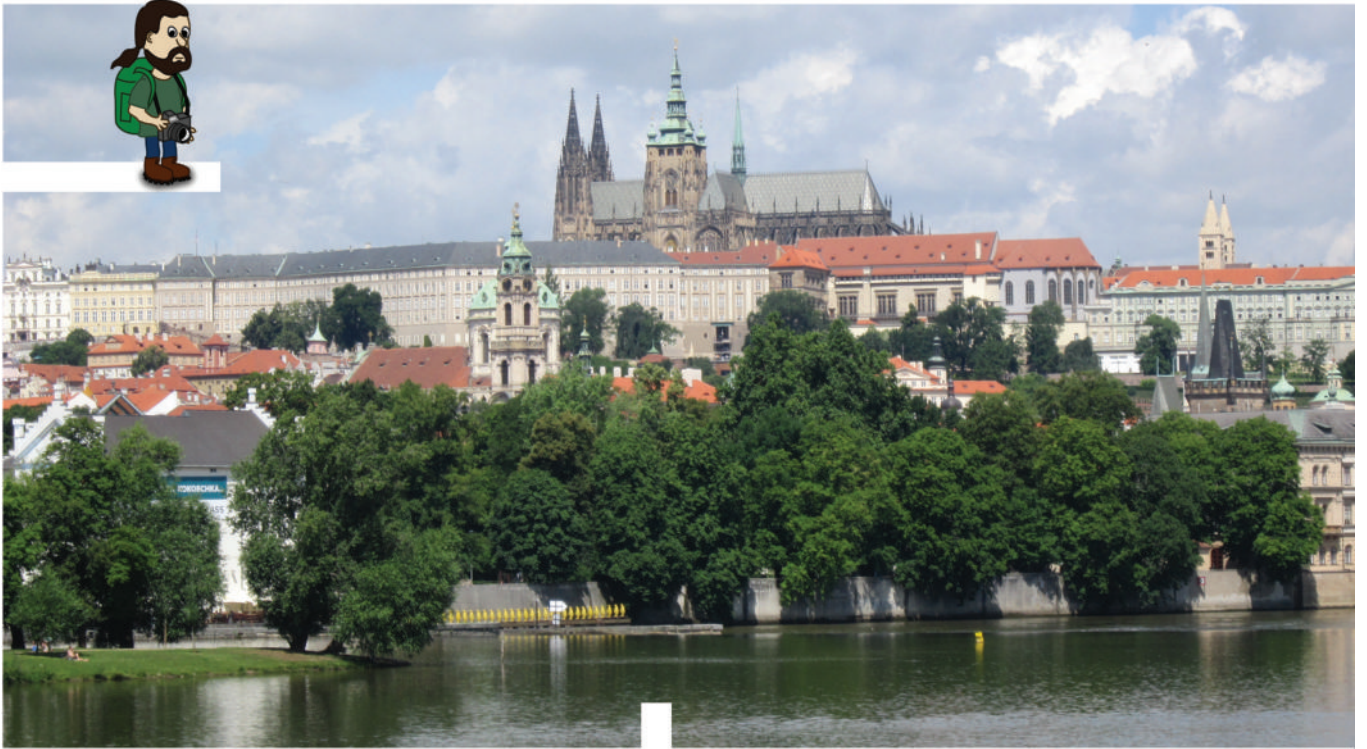
из одељења IVC3 - Техничар за безбедност саобраћаја



Немања Цветковић

из одељења IVC4 - Техничар за безбедност саобраћаја





Стручно усавршавање – Чешка 2016.



Наградни излет за одличне ученике без неоправданих изостанака

ПЕТЉА: Часопис Техничке школе „Радоје Љубичић“
 НОВИНАРСКА СЕКЦИЈА: Стефан Грујић, Милкица Гачић, Ивана Дмитровић, Неда Ирић, Силвана Митровић, Филип Грујић, Филип Миросављевић, Медина Кајевић, Сања Обућина
 ЛЕКТУРА - КОРЕКТУРА: Слађана Јањић
 КОМПЈУТЕРСКА ОБРАДА И ПРИПРЕМА ТЕКСТОВА: Дубравка Митрашиновић, Александар Митрашиновић
 ШЕФ МАРКЕТИНГА: Иван Марић, директор
 НА НАСЛОВНОЈ СТРАНИ: новинари Петље на градској плажи
 ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК: Слађана Јањић
 АДРЕСА РЕДАКЦИЈЕ: Техничка школа „Радоје Љубичић“ (за Петљу), Улица Николе Пашића 17, 31000 Ужице
 ТЕЛЕФОН/ФАКС: 031/513 171
 Е-МАИЛ: tgsf@mts.rs
 САЈТ: <http://www.tsradojeljubicicue.edu.rs/petlja.html>
 ШТАМПА: Штампарија Никитовић - Ужице
 Велику захвалност дугујемо свим нашим спонзорима.



ГОДИНА ЗА НАМА

24.02.2016. Друштво историчара Ужица представило документарно-едукативни филм Споменници говоре – (Не)Заборављени Ужичани у Првом светском рату у чијем стварању је учествовала наставница историје у нашој школи Снежана Недељковић и ученици Вања Мандић, Александар Варагић, Марија Милићевић, Марија Миловановић, Душко Рајевић и Василије Недељковић.

03.03.2016. Одржали смо школско такмичење рецитатора.

12.03.2016. Били смо домаћини општинског такмичења „Књижевна олимпијада“.

14.03.2016. Прославили Међународни дан броја π у такмичење ученика свих ужичких школа у памћењу децимала тог броја. Победио је ученик наше школе, Стефан Миросављевић, који је запамтио 360 децимала.

25.03.2016. Одржали смо Литерарни конкурс из фонда „Зоран Теодосић“.

28.03.2016. Организовали смо модну ревију ученика са сметњама у развоју под називом „Жеља и љубав су крила за велика дела“.

15.04.2016. Ученице Верица Радојчић и Милица Филиповић из ПСЦ одељења су екипно заузеле 4. место на 18. Републичком такмичењу за ученике са сметњама у развоју у подручју рада текстилство које је одржано у Лесковцу.

17.04.2016. Наша ученица Душица Ћосић рецитовала је песму Чупаво, ауторке Милене Марковић и била један од шест најбољих рецитатора Златиборског округа у категорији старијег узраста на 46. Градској смотри рецитатора Златиборског округа „Песнице народа мог“.

21-23.04.2016. Учествовали смо на 22. Републичком такмичењу текстилних и кожарских школа одржаном у Младеновцу.

22-24.04.2016. На 23. Републичком такмичењу ученика саобраћајних школа Републике Србије одржаном у Пироту, ученик Стефан Миросављевић из IVC3 освојио је 3. место у појединачној конкуренцији у категорији Возач моторног возила Б категорије, док је заједно са Владимиром Сићовићем из IVC4 освојио 3. место у конкуренцији такмичарских парова у категорији Возач моторног возила Б категорије.

Домаћин наредног такмичења саобраћајних школа биће наша школа.

13-15.05.2016. На 27. Републичком такмичењу ученика геодетских и грађевинских школа Србије одржаном у Суботици постигли смо запажене резултате: Ђорђе Јовановић IVГ1 – прво место из армиранобетонских конструкција, Бранко Дрчелић IIIГ1 – друго место из примене рачунара у грађевинарству (AutoCAD), Милојевић Алекса IIIГ1 – четврто место из статике и отпорности материјала и Синиша Саватијевић IIIГ1 – пето место из примене рачунара у грађевинарству (ArchiCAD).

18.05.2016. Одржан шаховски турнир „Љубитељи шаха против насиља“.

20.05.2016. Матуранти извели свој плес на градском тргу.

21.05.2016. Први пут смо се укључили у манифестацију „Ноћ музеја“ и добили све похвале.

25.05.2016. Организовали смо креативно дружење у Градском културном центру за све грађане Ужица. Драмска секција је извела представу

„Аутобиографија“ Бранислава Нушића која је, због сјајног пријема код публике, извођена неколико пута у току школске године.

15.06.2016. Чланови еколошке секције су однели пластичне чепове који су скупљани целе школске године у Дом инвалида у склопу акције „Зачепимо предрасуде“.

21.06.2016. Наградили смо 18 одличних ученика без неопраданих изостанака награђним излетом на Мокру гору.

29.09-02.10.2016. Ученици трећег разреда путовали су на незаборавну екскурзију у Мађарску.

04.10.2016. Ученици наше школе су уредили двориште ОШ „Алекса Дејовић“ у Севојну.

10.10.2016. У сарадњи са Јавним предузећем „Пошта Србије“ обележили смо Међународни дан поште.

Сви запослени и ученици су се вратили старим вредностима и једни другима су писали писма.

13.10.2016. Обележили смо Међународни дан донације органа.

13.10.2016. Чланови секције за безбедност саобраћаја су учествовали у одржавању јавног часа на тему „Безбедност у саобраћају“ на градском тргу.

15.10.2016. Шетњом кањоном Ђетиње обележили смо Светски дан пешачења.

24-26.10.2016. Модна и фризерска секција су учествовале на Сајму старих заната.

07.11.2016. Били смо део обележавања Европског дана науке у Ужицу.

22.11.2016. Секција за безбедност саобраћаја обележила Међународни дан сећања на жртве саобраћајних незгода у сардњи са Полицијском управом Ужице.

30.11.2016. Организовали смо пети јубиларни турнир „Шах-мат насиљу“.

06.12.2016. У оквиру наставе грађанског васпитања одржан је час у Градској кући у склопу ког су ученици извели симулацију скупштинског заседања и на 45 минута били одборници града Ужица.

07.12.2016. Након одржане промоције новог конкурса у оквиру „Европског дневника“, одлучили смо да окупимо тим и окушамо срећу.

13.01.2017. Прошлогодишње издање часописа „Петља“ освојило је трећу награду на конкурс Друштва за српски језик и књижевност Србије за најбоље основношколске и средњошколске часописе.